MGIPAn.—307 P. & T./77—6-10-77—5,00,000 Pads.

ਲੀਲ੍ਹਾ

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਵੀ ਰਾਮਲਾਲ ਵਾਸੀ ਡੋਗਰਾਂ ਵਾਲਾ
ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ

ਜਿਸਕੋ

ਭਾਈ ਦੈਆ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਲਹਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
ਲਾਹੌਰ

ਕੈਕਸਟਨ ਪ੍ਰੈਸ ਅਨਾਰਕਲੀ ਪੁਰਾਣੀ ਲਾਹੌਰ

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਸਤਤ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਗੌਰੀ ਪੂਤ ਧਿਆਈਐ ਵਿਘਨ ਹਰੈ ਤਤਕਾਲ
ਸੰਕਟ ਕਾਟੈ ਦੁਖ ਹਰੇ ਗਣਪਤ ਦੀਨ ਦਿਆਲ

ਸਵੈਯਾ

ਆਦਿਗਣੇਸ਼ਕਾਧਿਆਨਧਰੂੰ ਗੌਰੀਪੁਤਗਣੇਸ਼ ਕਹਾਵਤ ਹੈ
ਸਿਰਕੇਪਰਮੁਕ੍ਰਸੋਹੇਕਾਨੋਕੁੰਡਲਭਾਲਮੇਤਿਲਕਬਿਰਾਜਤਹੈ
ਰਿਧਸਿਧਓਹਕਾਮਕਰੇਉਸਕੇਜੋਹਰਨਾਮਤੇਰਾ ਚਿਤਲਾਵਤ ਹੈ
ਰਾਮਕੇ ਲਾਲ ਕਰੇ ਬਿਨਤੀ ਮੇਰੇ ਕਾਜ ਕੋ ਤੋੜਪੌਚਾਵਤ ਹੈ

ਉਸਤਤ ਸਾਰਸ੍ਵਤੀ

ਸਾਰਸਤੀਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੂੰ ਜਗਮਾਹਿ ਭਵਾਨੀ ਕਹਾਵਤ ਹੈਂ
ਜਿਸਕੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰੇ ਵਰਦਾਤੀਤਿਦੋਖਸੰਤਾਪਮਿਟਾਵਤਹੈਂ
ਸਾਰਸ੍ਵਤੀ ਮੋਹੇ ਪਾਰ ਕਰੋ ਜੈਸੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਲੰਘਾਵਤ ਹੈਂ
ਰਾਮਕੇ ਲਾਲ ਕਰੇ ਬੇਨਤੀ ਜਪੇ ਨਾਮ ਜੋਹਰਨਾਸੁਖਪਾਵਤ ਹੈਂ

ਉਸਤਤ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਵੈਯਾ

ਬਾਲਾਲਾਲਸਹਾਇਕਰੋਹਮਰੀਤਿਰੇਨਾਮਕੇਗੀਤਜੀਗਾਵਤਹੈ
ਤੇਰਾਨਾਮਲਿਆਂਦੁਖਦੂਰਹੋਵੇਜਿਉਨਾਮਤੇਰਾਚਿਤਲਾਵਤਹੈ
ਤੁਮਆਇਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਛਿਤਦਾਸਕੀਧਾਤੇਨਾਮਸਭੋਜਨਧਿਆਵਤ ਹੈਂ
ਰਾਮਕੇਲਾਲ ਕਰ ਬਿਨਤੀ ਗੁਰਦਾਸਕੀ ਲਾਜਰਖਾਵਤ ਹੈਂ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਕੀ

ਕਬਿੱਤ--ਨਾਮ ਰਾਮਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂ ਕਥਾ ਮੈਂ ਤਿਯਾਰ ਲੀਨੀ ਨਿਸਚਾ ਮਨ ਧਾਰ ਬੋਲਕਹਾਂਮੈਂ ਸੰਵਾਰਕੇ॥ ਜੇਹੜਾ ਜਪੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਛਡ ਕਾਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰੀ ਪਵੇ ਲਾਜ ਓਹਨੂੰ ਸਾਰੀ ਲਿਓ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕੇ॥ ਹੈਂ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦਿਆਲ ਭਗਤ ਪਾਲ ਹੈਂ ਗੋਪਾਲ ਹੈਂ ਨੰਦ ਹੂੰ ਕੇ ਲਾਲ ਗੁਨ ਗਾਵਾਂ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰ ਕੇ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਹੂੰ ਕੋ ਨੰਦ ਲਾਲ ਕੀਧੋ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਖੀ ਗਿਰਵਰ ਕਰ ਧਾਰ ਕੇ॥

ਲੀਲਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦਾ ਆਰੰਭ

ਦੋਹਰਾ

ਸ਼ਹਰ ਬੜਾ ਮੁਲਤਾਨ ਹੈ ਵੁਹ ਬਹੁਤ ਅਬਾਦ
ਹਰਨਾਕਸ਼ ਰਾਜਾ ਹੂਆ ਤੁਰਗਿਆ ਰਾਜ ਅਗਾਧ

ਉਸਤਤ ਸ਼ਹਿਰ ਮੁਲਤਾਨ

ਕਬਿੱਤ--ਸ਼ਹਰ ਮੁਲਤਾਨ ਪੀਰੀ ਪੁਰ ਜਿਹਦਾ ਨਾਮ ਰੈਹਨ ਬਹੁਤ ਬੁਧਵਾਨ ਜਹਿ ਰਾਜਾ ਦਰਬਾਰ ਜੀ॥ ਚੌਹਟੇ ਬਜਾਰਾਂ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਾਹੀਂ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਦੀਪਕਾਂ ਕਾ ਹੋਤ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਜੀ॥ ਰਾਜੇ ਦਰਬਾਰ ਬੀਚ ਖਿੜੀ ਗੁਲ ਜ਼ਾਰ ਹਈ ਚੂਨੀ ਚਮਕਾਰ ਜੜੇ ਪੰਨਗ ਅਪਾਰ ਜੀ॥ ਬਾਤ ਕਹੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਸ਼ਹਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਬਿਸਾਲ ਨਿਤ ਉਡਦਾ ਗੁਲਾਲ ਧੂੜ ਧੁੰਮੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਜੀ॥

ਰਾਜੇ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਤਪ ਕਰਨਾ

ਸਵੈਯਾ

ਸੇਵ ਕਰੇ ਦਿਲਧਾਰ ਕਹੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਭਾਂਤ ਉਚਾਰਾ
ਤਤਕਾਲ ਭਏ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਹੇ ਸੁਨ ਹੇਤ ਸੁਬਚਨ ਹਮਾਰਾ
ਤੁਮ ਜਾਪ ਕੀਯਾ ਹਿਤ ਮੋਹ ਦੀਆ ਵਰ ਮਾਂਗ ਮੁਝੈ ਹਮ ਦੇਵਨਹਾ
ਰਾ ਰਾਮਕੇ ਲਾਲ ਕਹੇ ਹਰਨਾਕਸ ਮੌਤ ਬੁਰੀ ਉਸ ਕਾਟ ਕਰਤਾਰਾ

ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਰਾਜੇ ਹਰਨਾਕਸ ਨੂੰ ਵਰ ਦੇਨਾ

ਕਬਿੱਤ--ਤਲਵਾਰ ਹੂੰ ਦੀ ਧਾਰ ਮਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕਟਾਰ ਅਰ ਬਾਨ ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਤੋਰ ਹੋਨ ਸਬ ਸੂਲ ਜੀ॥ ਸਹਿਬੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਅਰ ਅਗ ਨਾ ਮਾਰੇਗੀ ਸੂਲ ਸਾਂਪ ਸ਼ੇਸਨਾਗ ਤਕ ਹੈਨ ਜੋ ਅਕਬੂਲ ਜੀ। ਨਾ ਮਰੇ ਵਿਸ ਨਾਲ ਤੁਝੇ ਲਗੇ ਨਾਹੀਂ ਭਾਲ ਰਾਤੀਂ ਆਵੈ ਨਾਹੀਂ ਕਾਲ ਦਿਨੇ ਮਰੇਂਗਾ ਨਾ ਮੂਲ ਜੀ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਭਏ ਦਿਆਲ ਕਹਿੰ ਦੇਵ ਚਰਨ ਵਿਸਾਲ ਸੁਨੋ ਵਾਕ ਭੁਪਾਲ ਰਾਜ ਕਰੋ ਅਣਕੂਲ ਜੀ॥

ਰਾਜੇ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਦਾ ਵਰ ਪਾਕੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਨਾ

ਕਬਿਤ—ਵਰ ਦੈਂਤ ਜਬ ਪਾਇਆ ਉਠ ਸਭਾ ਬੀਚ ਆਇਆ ਇਕ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇਆ ਕਹੂੰ ਬਾਤ ਮੈਂ ਉਚਾਰ ਜੀ॥ ਮੁਝੇ ਜਾਨੋ ਅਵਤਾਰ ਬਾਤ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਪੁਕਾਰ ਛੋਡ ਰਾਮਚੰਦ ਜਾਪ ਮੈਨੂੰ ਜਪੋ ਦਿਲ ਧਾਰ ਜੀ॥ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਲੇਵੇ ਨਾਮ ਮਾਰਕੇ ਉਡਾਉ ਛਾਰ ਸਾਰੇ ਕਰਾਂ ਸਿਧ ਕਾਮ ਹਾਂ ਮੈਂ ਕਰਨਕਾਰ ਜੀ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਬਾਤ ਕਹਿੰਦਾ ਆਪ ਦੂਤ ਕੋ ਬੁਲਾਂਦਾ ਨਾਮ ਆਪਨਾ ਬਤਾਂਦਾ ਕਹੋ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰ ਜੀ॥

ਦੂਤ ਨੇ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀ ਸ਼ਹਰ ਮੇਂ ਮੁਨਾਦੀ ਕੀ॥ ਸਵੈਯਾ

ਰਾਮਕਾਨਾਮ ਛੁਡਾਇਅਭੀ ਹਰਨਾਕਸ਼ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇਗਾ
ਦੂਤਨਕ ਕਹਿਦੇਣ ਸੁਨੋ ਤੁਮਜਾਇ ਜਿਹੜਾਹਰਿ ਨਾਮ ਭਜੇਗਾ
ਬ੍ਰਹਮਣਸ ਧਤੇਸੰਤਸਭੀਸਭਕੋਪਕੜੋ ਜਿਹੜਾ ਰਾਮ ਕਹੇਗਾ
ਰਾਮਕੋਲਾਲ ਯਹ ਬਾਤ ਕਹੇ ਸਬਬੇਦਪੁਰਾਣਕੋ ਦੂਰਕਰਗਾ

ਦੋਹਰਾ

ਦੂਤ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ ਆਖਦਾ ਜਪੋ ਦੈਂਤ ਕਾ ਨਾਮ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਦੈਂਤ ਕੋ ਕਰੋ ਪ੍ਰਣਾਮ

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਗੌ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਨਾ ॥

ਕਬਿਤ—ਧਰਮ ਹਟਿਓ ਨਜ਼ਰ ਆ ਭੂਮੀ ਗੌ ਰੂਪ ਧਾਰਾ ਕਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੈ ਪੁਕਾਰਾ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ॥ ਦੈਂਤ ਐਸ ਸ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਰਾਮ ਕਾ ਛਡਾਇਆ ਜਾਪ ਅਪਨਾ ਦਾਇਆ ਦੇਵ ਚਲੇ ਸਭ ਭਾਜ ਜੀ ॥ ਕਿਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਮੈਂ ਤੋ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰ ਕਰੀਏ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੈ ਪੁਕਾਰ ਦੁਸ਼੍ਟ ਮਾਰ ਰਾਖੇਂ ਲਾਜਜੀ ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਕਹੇ ਪੁਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧੁਨ ਸੇ ਉਚਾਰ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਮੁਰਾਰਦੁਸ਼ਟ ਮਾਰੇ ਕਰੋ ਕਾਜਜੀ ॥

ਦੋਹਰਾ

ਵਾਤ ਵਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿਓ ਸੁਨੋਂ ਅਰਜ਼ ਮਹਾਰਾਜ
ਦੈਂਤ ਹਨੋ ਬਿਰਜ ਨਾਥਜੀ ਭਗਤਪਾਲ ਕਰੋ ਕਾਜ

ਦੋਹਰਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਦਿਆਲੂ ਭਏ ਮੁਰਾਰ ॥
ਬਾਤ ਆਖਦੇ ਨਾਥ ਜੀ ਕਰਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਘਾਰ

ਸਵੈਯਾ

ਬਾਰਨਬਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਤੁਮ ਜਾਓ ਸਭੀ ਅਪਨੇ ਘਰ ਦੁਆਰਾ
ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਬਾਲੂੜੀ ਦਿਲਧਾਰ ਓ ਛਾਰ ਓਚਾਰ ਕਰੋ ਜੈਕਾਰਾ
ਇਧਰ ਬਾਤ ਤੋ ਪੂਰੀ ਭਈ ਅਬ ਓਧਰ ਦੈਂਤ ਕੀਦਾ ਵਿਸਤਾਰਾ
ਰਾਮ ਕੇ ਲਾਲ ਕਰੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ਦੈਂਤ ਕੇ ਮਾਰਨਕਾ
ਕਹੂੰ ਛਾਰਾ ॥

ਜਨਮ ਲੈਨਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਕੇ ਘਰ

ਸਵੈਯਾ

ਇਸ ਤੌਰ ਕਿਹਾ ਧਰੋਹੇ ਕਾਮ ਜਪਾਵਤ ਨਾਮ ਜਪੇਂ ਹਰਿ ਕੌਤਕ ਕੇ
ਮਸਤਕ ਰੇਖ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ ਸਿਰ ਤੇ ਵਰਪੇ ਛਿਨ ਮੇਂ ਜਕੇ
ਸੁਤ ਚਾਰ ਦੀਏ ਵਿਧਨੇ ਉਸਕੋ ਮਹਾਂਬੀਰ ਚਲੇ ਹਿਰਨਾਸ ਜਕੇ
ਰਾਮ ਕੇ ਲਾਲ ਔਰ ਬਾਲ ਹੂਆ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਏ ਉਸਕੇ ਭੂਮਟੇ

ਕਬਿਤ...ਦਿਨ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਤਿਥ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਵਿਚਾਰ
ਬਾਲ ਹੋਇਓ ਪੈਦਾਵਾਰ ਰਾਜਾ ਪੰਡਤ ਬੁਲਾਉਂਦਾ॥ ਕਹਿੰਦਾ
ਸੁਨੋ ਬਿਪਰਾਉ ਨਾਮ ਬਾਲ ਕਾ ਬਤਾਉ ਔਰ ਲਗਨ
ਸੁਨਾਉ ਰਾਜਾ ਬਚਨ ਸੁਨਾਉਂਦਾ॥ ਬਿਪ੍ਰ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ਧਨ
ਭਾਗ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸ਼ਹਿਰ ਸਾਰੇ ਸੁਨੋ ਪਤ੍ਰਕਾ
ਬਨਾਉਂਦਾ ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਕਹੇ ਉਚਾਰ ਸੁਨੋ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੁਰਾਰ ਲੀਲਾ ਦੈਂਤ ਕੀ ਸੁਨਾਉਂਦਾ॥

ਸਵੈਯਾ

ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ ਬਨਾਈ
ਬਾਲ ਕੇ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਜੇੜੇ ਗ੍ਰਹਿ ਭਏ ਸੋ ਬਿਚਾਰ ਲੀਆ

ਸ੍ਰੀਦੇਵਤਧਾਮਧਾਮੇਉਸਕੇਜਿਸਛਗ੍ਰਮੇਜਨਮਕੁਮਾਰਲੀਧਾ
ਛੀਵੇਂਹੈਸ਼ਖਿਤੇਸਤਵੇਂਸੁਤਭੁਮਧਹਪੰਡਿਤਨੇਸੀਸੁਮਾਰਕੀਧਾ
ਰਾਮਥੇਲਾਲਕਰੇਬਨਤੀਇਨਗ੍ਰਹੋਂ ਮੇਂ ਸੂਤਕਰਤਾਰਦੀਧਾ

ਫਲਾਦੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਾਂ ਦਾ

ਦੋਹਰਾ

ਇਤਨੇ ਗ੍ਰਹ ਜਿਸ ਬਾਲਕ ਕੇ ਹੋਨ ਜਨਮ ਕੇ ਬੀਰ
ਪਿਤਾ ਨਾ ਜੀਵੇ ਉਸਦਾ ਵਿਪ੍ਰ ਕੇਹਿ ਦਿਲ ਧੀਰ

ਦੋਹਰਾ

ਕੁੰਭ ਲਗਨ ਹੈ ਬਾਲ ਕਾ ਧਨ ਬਾਲਕ ਕੀ ਰਾਸ
ਕੇਰਹੋਵੇਗਾ ਤੇਜਸੀ ਪੰਡਿਤ ਕਰੇ ਕਿਧਾਸ

ਦੋਹਰਾ

ਸੂਰਜ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ ਬੁਧ ਜੀ ਭਏ ਓਰ ਸਹ ਤੀਨ
ਰਾਜ ਕਰੇ ਪੁਰ ਤੀਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਕੇਕਰਸੀਖੀਨ

ਦੋਹਰਾ

ਪੰਡਿਤ ਕੈਹੇ ਉਚਾਰਕੇ ਸੁਨੋ ਰਾਜ ਸਿਰ ਛਾਜ
ਨਾਮ ਧਰੋ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਸਿਧ ਕਰੇ ਸਬ ਕਾਜ

ਕਵੀਓ ਵਾਚ

ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਥਮ ਸਾਲ ਕਾ ਹੂਆ ਬਾਲਾ ॥ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਿਸ਼ਾਲਾ
ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਬਾਲ ਮੁਸਕਰਾਵੇ ॥ ਬਾਤਾਂ ਬਬਲੀਆਂ ਮੁਖੋਂ ਸੁਨਾਵੇ
ਤੀਨ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਜਬ ਹੋਏ ॥ ਨਾਲ ਸਖਾਰੇ ਬਾਲ ਖਲੋਏ

ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਹੋਏ ਜਬ ਚਾਰ ॥ ਮਾਈ ਬਾਪ ਸੰਗ ਕਰੇ ਪਿਆਰ
ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਪਾਲੇ ॥ ਪਾਂਚ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਰੇ ਪਰ ਬਾਲੇ
ਬਾਲਕ ਪਰ ਹੂਏ ਛੇ ਸਾਲਾ ॥ ਰੂਪ ਦੇਖ ਹੋ ਸਭੀ ਨਿਹਾਲਾ
ਸਾਤ ਸਾਲ ਪੋਸ਼ਾਕ ਲਗਾਵੇ ॥ ਠੁਮਕ ਠੁਮਕ ਕਰ ਚਾਲ ਦਿਖਾਵੇ
ਆਠ ਬਰਸ ਕਾ ਪਾਏ ਜ਼ੇਵਰ ॥ ਛਨਕ ਪਾਉਂ ਕੜੀ ਅਰ ਨੇਵਰ
ਨੌਂ ਦਸ ਬ੍ਰਸ ਹੂਏ ਜਬ ਯਾਰਾਂ ॥ ਲੜਕਿਆਂ ਨਾਲ ਓਹ ਕਰ ਬਹਾਰਾਂ

ਦੋਹਰਾ

ਦ੍ਵਾਦਸ ਬਰਸ ਕਾ ਬਾਲ ਹੈ ਖੇਲੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨਾਲ
ਸੀਸ ਮੁਕਟ ਚਮਕਾਰ ਦਾ ਹਾਥ ਰੁਮਾਲ ਵਿਸ਼ਾਲ

ਸਵੈਯਾ

ਦ੍ਵਾਦਸ ਬਰ ਭਏ ਜਬ ਹੀ ਤਬ ਬਾਲੋਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੇ ਖੇਲ ਰਚਾਵਤ
ਇਕ ਰੋਜ ਗਯਾ ਖੇਲਨੇ ਜਬ ਹੀ ਤੋ ਘੁਮ੍ਹਾਰੀ ਕਿ ਗ੍ਰਹ ਕੀ ਗੈਲ੍ਹ ਬਾਵ੍ਤ
ਕਰੇ ਕਲੁ ਭਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਿਹਾਲ ਜੋ ਸੂਕੇ ਹੀ ਦੀਪ ਮੇਂ ਤੇਲ ਪਾਵਤ
ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਕਹੇ ਕੁਮਰੀ ਤੁਮਰੀ ਬਹਿ ਓਸ ਾਂਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਵਧਾਵਤ
ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਘੁਮਿਹਾਰੀ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ

ਕਹੇ ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਤਬ ਸੁਨ ਘੁਮਿਹਰੀ ਬਾਤ
ਰਾਮਚੰਦ ਵਹੋ ਕੌਨ ਹੈ ਜਪੇਂ ਜੋ ਤੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ
ਦੋਹਰਾ--ਹਰਨਾਕਸ਼ ਸਬ ਧਿਆਉਂਦੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭ ਕੋਇ
ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਰਾਮ ਜਪਤ ਹੈ ਜੋਇ
ਬਚਨ ਘੁਮਿਹਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ--ਸੁਨਤ ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੇ ਕਹੇ ਘੁਮਿਹਾਰੀ ਬਾਤ
ਅਵਾ ਚੜਨ ਕੈ ਸਨਧ ਚੜੇ ਬਲਰਯਾ ਤਾਤ

ਸਵੈਯਾ

ਕਾਨਦੇ ਬਾਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦਸੁਸੋਸੀਰਾਮਹੈ ਕਾਮਸਵਾਰਨਹਾਰਾ
ਸ਼ੇਸ਼ਮਹਸ਼ਲੁਕੇਸ਼ਦਿਨੇਸ ਗਨੇਸ਼ਜਲੇਸ਼ਨਹੀਂ ਪਾਵਤ ਪਾਰਾ
ਵਰਲੈ ਸ਼ਿਵਸੇ ਹਰਨਾਕਸ਼ਨੇਮੇਰਾਨਾਜਪੋਸਬਸੇਕਹਪ੍ਰਕਾਰਾ
ਉਸਰੋਜਸੇਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗਾਵਤ ਹੈ ਸੁਨਤਾਤ ਤੁਮਾਰਾ
ਕਬਿਤ...ਸੁਨੋ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਾਂਨਾਮ ਕਾ ਮੈਂ ਜਾਪਸਬਮੇਟ ਦੇ ਸੰਤਾਪਹੈਨ ਦੀਨਨਕੇਦਿਆਲ ਜੀ॥ ਇੰਦਰ ਹੂਆਗੁਸੇ ਭਾਰੀ ਤਬ ਹੋਈ ਮੋਹਲੇਧਾਰੀਗਿਰਧਾਹਨਖਭਾਰੀ ਤਬ ਰਾਖੇ ਗੋਪੀ ਗੁਆਲ ਜੀ॥ ਦੁਖ ਦੇਵਨ ਕੋ ਭਾਰੀ ਦੀਆ ਰਾਵਨ ਅਪਾਰੀ ਐਸੀ ਰਾਮ ਅਸਰਾਰੀ ਜੋਲੰਕੇਬ ਕੀਯੇਕਾਲਜੀ॥ ਅਬਵੋਈ ਸ੍ਰੀਰਾਮਕਰੇਂ ਪੂਰਣ ਵਰ ਕਾਮਨਾਮਜਪਾਂ ਆਠੋ ਧਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ ਰਾਖੇ ਬਾਲ ਜੀ॥

ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਘੁਮਿਆਰੀ

ਕਬਿਤ...ਬਾਤ ਸੁਨ ਘੁਮਿਆਰੀ ਯਹ ਲੈ ਵੇਖ ਤਲਵਾਰੀ ਜੋ ਪੌਰਾਵੇਂ ਧਮ ਧਾਰੀ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਦਿਲ ਨਾਲਜੀ॥ ਐਸਾ ਦੇਖੂੰ ਤੇਰਾ ਜਾਪ ਜਦੋਂ ਹਰਨਗੋ ਸੰਤਾਪ ਜਿਹਦਾਕਰੇਂ ਤੂੰ ਅਲਾਪ ਆਪ ਆਨ ਜੋਗਪਾਲ ਜੀ॥ ਆਵ ਜੋ ਪਰੇਰਾ ਯਬ ਛਿਦਾਵੀਂ ਸਦ ਮੈਂਨੂੰ ਕਬ ਆਨਕ ਦੇਖਾਂਗਾ ਤਬ ਬਿਲੀਓਂ ਕੇ

ਬਾਲ ਜੀ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਕਹੇ ਉਚਾਰ ਆਵਾ ਪਕਾ ਦਿਨਚਾਰ
ਸੁਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਲਿਆਵੇ ਕੰਵਰ ਹੂੰ ਕੋ ਨਾਲ ਜੀ।
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਘੁਮ੍ਹਾਰੀ ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਔਰ ਆਵਾ ਉਤਾਰਨ

ਸਵੈਯਾ

ਜਾਪ ਕਰੇ ਘੁਮ੍ਹਾਰੀ ਤੁਬ ਅਬ ਆਨ ਪੜੀ ਬਿਪਤਾ ਮੋਹਿ ਭਾਰੀ
ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਵੇਦ ਕਾਲ ਤੂੰ ਹੀ ਲਾਜ ਰਾਖ ਹਾਰ ਹਮਾਰੀ
ਖੈਂਚ ਕਟਾਰ ਕਹਿਓ ਸੁ ਪੁਕਾਰ ਸੁਨੋ ਕੁਮਾਰੀ ਇਕ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ
ਰਾਮ ਲਾਲ ਤੂੰ ਅਵ ਉਤਾਰ ਬੱਚੇ ਬਚ ਜਾਵੈਂ ਮੈਂ ਸ਼ਰਨ ਤੁਮਾਰੀ

ਸਵੈਯਾ

ਆਵਾ ਉਤਾਰ ਲੀਆ ਤਤਕਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਆਪ ਮੁਰਾਰੀ
ਡੇਖ ਘੁਮ੍ਹਾਰੀ ਨੇ ਚੈਨ ਕੀਆ ਜਬ ਬਚੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਈ ਕਰਤਾਰੀ
ਬਾਲ ਕਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੂਆ ਜਬ ਆਵਾ ਉਤਾਰ ਲੀਆ ਘੁਮ੍ਹਾਰੀ
ਰਾਮ ਕੇ ਲਾਲ ਕਹੁ ਕੁਮਰੀ ਅਬ ਮੈਂ ਜੀਗ ਰੀਬ ਹਾਂ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੀ

ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਘੁਮਿਹਾਰੀ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ—ਤੂੰ ਸਤਕੀ ਮਰੀ ਮਾਤ ਹੈ ਵਹੇ ਜਨਨੀ ਮੇਰੀ ਮਾਏ
ਹਾਥ ਜੋੜ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਿਓ ਬਚਨ ਸਿਰ ਨਿਆਇ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਕਹੋ ਰਘੁਵਰ ਰਾਮ ਉਚਾਰ ॥
ਰਾਮ ਰਾਮ ਤਬ ਬੋਲਤਾ ਆਯੋ ਅਪਨੇ ਦੁਆਰ ॥

ਬਚਨ ਮਾਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ--ਸੁਨਤ ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੇ ਬੋਲੀ ਹੈ ਫਿਰ ਮਾਤ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਿਸ ਸੇ ਸੁਨਾ ਕਹੋ ਕੰਵਰ ਮੋਹਿ ਬਾਤ

ਕਬਿਤ-ਸੁਨ ਬਾਲਕਨਦਾਨ ਕੈਸੀ ਬੋਲਤ ਜੁਬਾਨਹਾਂਸੀ ਕਰੇਗਾ ਜਹਾਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ਜਿਹਦਾ ਨਾਮ ਤੂੰ ਸੁਨਾਯਾ ਤੇਰਾਚਾਚਾ ਉਸ ਘਾਇਆ ਵੈਰ ਮਨੋਂ ਤੂੰ ਭੁਲਾਯਾ ਐਸਾ ਹੋਯੋਂ ਲਾਇਕਕਾਰਹੈਂ ॥ ਕਰ ਦਿਲਮੇਂ ਗਯਾਨ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾਹਰਾਜਾਨ ਸੇਵੇ ਸਕਲ ਜਹਾਨ ਕੈਸੀ ਬਾਤ ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਹੈਂ।ਕਰ ਕੁਲਕੀਤੂੰਰੀਤ ਮਨੋਂ ਛੋਡ ਵਿਪਰੀਤ ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤਅੰਤ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਡਾਰ ਹੈਂ ॥

ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਮਾਤਾਜੀ ਸੇ

ਚੌਪਈ

ਸੁਨ ਮਾਤਾ ਮੈਂ ਬਾਤ ਸੁਨਾਊਂ ॥ ਈਸ਼ਰਕੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਬਤਾਊਂ ਐਸੇਹੈਂ ਵੁਹ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ॥ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਹੇਤੂ ਨੰਦਲਾਲਾ ਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ ਗਨੇਸ਼ ਦਨੇਸ਼ਾ ॥ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਸੀ ਜਲੇਸ਼ ਸੁਰੇਸ਼ਾ ਉਨਕੇਗੁਣ ਵਰਨ ਨਾ ਸਾਕੂੰ ॥ ਬੁਧ ਥੋੜੀ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਭਖੂੰ ਐਸੇ ਹੈ ਕੇਸ਼ਲਜਾਭ੍ਰਾਤਾ ॥ ਭਗਤਨ ਕੇ ਹਿਤ ਦੁਸ਼੍ਰਨ ਘਾਤਾ ॥ ਰਾਵਣ ਹੂਆ ਤ੍ਰੇਤਾਮਾਹੀਂ ॥ ਸਕਲ ਦੇਵ ਉਸ ਕੈਦਕਰਾਈਂ ਬਿੰਦ੍ ਆਦਿਸਬਜੋਤੇਦੇਵਾ ॥ ਨਿਸਦਿਨਕਰਦੇ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਐਸਾ ਸੀ ਰਾਵਣ ਬਲਵਾਨਾ ॥ ਅੰਤਅਤੁਰਹੋਗਏਬੁਧਵਾਨਾ ਦੇਵ ਹੁਏ ਆਤੁਰ ਬਹੁਭਾਰੀ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪੁਕਾਰੀ ਤਬ ਰਾਵਣ ਕੋ ਕੀਯੋ ਘਾਤਾ ॥ ਰਾਜ ਦੀਯਾ ਬਭੀਖਨ ਭ੍ਰਾਤਾ ਗੌਤਮਨਾਰ ਜੋ ਸਿਲਾਹੋਈ ॥ ਮੁਕਤ ਹੋਈ ਜਬ ਰਾਮਨੇਂ ਛੋਈ ਮਰੀਚ ਸੁਬਾਹੂ ਮਾਰ ਬਡਾਰੇ ਯਗ ਰਿਖੀ ਕਾ ਰਾਮ ਸਵਾਰੇ

ਫਿਰ ਹਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰਾ॥ ਜਰਾਸਿੰਧ ਜਿਨ ਮਾਰ ਬਿਡਾਰਾ
ਜਬ ਇੰਦਰ ਨੇ ਵਰਖਾ ਕੀਨੀ॥ ਮੂਸਲਧਾਰ ਛੋਡ ਉਸ ਦੀਨੀ
ਬਹੁਤ ਆਤੁਰ ਹੋਏ ਗੋਪੀ ਗੁਆਲਾ॥ ਤਬ ਰਛਕ ਹੋਏ ਦੀਨ ਦਯਾਲਾ
ਦੋਹਰਾ॥ ਨਖ ਪਰ ਗਿਰਵਰ ਧਾਰ ਕੇ ਕੀਯੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਖੇਲ॥
ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਖੀ ਤਬ ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਦੀਯੋ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਮੇਲ॥

ਚੌਪਈ

ਦੁਰਯੋਧਨ ਕੌਰਵ ਖਲ ਭਾਰੀ॥ ਜਿਸ ਮੇ ਸਭਾ ਮੰਗਾਈ ਨਾਰੀ
ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਤੁਮ ਚੀਰ ਉਤਾਰੋ॥ ਨਗਨ ਦਰੋਪਦੀ ਕੋ ਕਰ ਡਾਰੋ
ਦੋਸ਼ਾਸਨ ਉਠ ਕਰਕੇ ਭਾਗਾ॥ ਜਾ ਕਰ ਚੀਰ ਉਤਾਰਨ ਲਾਗਾ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦ੍ਰੋਪਦੀ ਪੁਕਾਰੀ
ਤੁਮ ਅਬਲਾ ਕਰ ਰਖੋ ਗਿਰਧਾਰੀ। ਮੈਂ ਅਬ ਦੀਨ ਹਾਂ ਸਰਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ
ਦਯਾਲ ਭਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਅਸੁਰਾਰੀ। ਅਰ ਬਖਰ ਬਕਰ ਚੀਰ ਵੁਹ ਡਾਰੀ
ਕੁੰਡਲੀ ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਰਾਂ ਨਾ ਯਾਦ॥
ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਨੇ ਤੋ ਕੌਨ ਫਿਰ ਸੁਨੇ ਮੇਰੀ ਫਰਯਾਦ॥
ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੌਣ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ ਮੈਂ ਕਿਸ ਸੇ ਪਾਊਂ॥
ਕੌਣ ਕਰੇ ਰਛਪਾਲ ਬਾਧਾ ਜਬ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਊਂ॥
ਰਛਕ ਹੋਂਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਬ ਜਬ ਪਕੜੇ ਯਮ ਆਇ॥
ਐਸੇ ਈਸ਼ਰ ਦਯਾਲ ਕੋ ਕਿਉਂ ਕਰ ਮਨੋਂ ਭੁਲਾਇ॥

ਉੱਤਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ

॥ ਕੁੰਡਲੀਆ ॥

ਜੋ ਕਹਿਤ ਵੁਹ ਸਚ ਹੈ ਸੁਨੋ ਕੰਵਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ॥

ਰਾਜਾ ਕਾ ਦਿਲ ਕਠਿਨ ਹੈ ਜਧੂੰ ਹਿਰਦਾ ਜਲਾਦ ॥
ਹਿਰਦਾ ਵਾਂਗ ਜਲਾਦ ਸੁਨੇ ਜਬ ਐਸੀ ਬਾਤਾ ॥
ਦੇਵੇ ਖਲ ਉਤਾਰ ਬਾਤ ਸੁਨ ਹਮਰੇ ਤਾਤਾ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਵਿਚ ਨਾਮ ਸਭਲੈਂ ਉਸਦਾ ਵਿਖਯਾਤ ॥
ਇੰਦਰ ਆਦਿ ਸਬ ਦੇਵਤੇ ਨਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਗਾਤ ॥
ਦੋਹਰਾ ਮਤ ਸਿਮਰੋ ਤੁਮ ਰਾਮਕੋ ਨੀਕੇ ਮੇਰ ਲਾਲ ॥
ਬਾਲਕ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਹੈ ਖੇਲੋ ਲੜਕਨ ਨਾਲ ॥

ਚੌਪਈ

ਸੁਨਬਾਲਕਪ੍ਰਹਿਲਾਦਪਿਯਾਰੇ ॥ ਵੈਰੀਸੇਰਹੀਯੇਹੋ ਨਿਆਰੇ
ਪਿਤਾਤੇਰਾਰਾਜਾਬਲਭਾਰੀ॥ਜਿਸਮਿਰਧਾ ਮਨਮੇਂਤ੍ਰਿਪਰਾਰੀ
ਬਿਬਸ਼ਿਕਰਐਸਾਵਰਦੀਨਾ ॥ ਤੁਮਰੇ ਰਹੇਂਗੇ ਸਭੀ ਅਧੀਨਾ॥
ਸੁਰਨਰਮੁਨਜਨਰਵਿਅਰਚੰਦ।ਸਬਹਰਨਾਕਸ਼ਨਾਮਜਪੰਦ।
ਕੁੰਡਲੀ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ ਸਮਝ ਲੈ ਭੁਜ ਹਰਨਾਕਸ਼ਨਾਮ
ਜੇ ਚਾਹੇਂ ਤੂੰ ਜੀਵਿਆ ਛੋਡ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ॥
ਛੋਡ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਬਾਤ ਮੈਂ ਤੁਮੇਂ ਸੁਨਾਊਂ ॥
ਜੇਕਰ ਸਮਝੇਂ ਨਾਹਿ ਸਭੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਤਾਊਂ ॥
ਪੁਤ ਮੇਰਾ ਹੈ ਲਾਡਲਾ ਸੁਨ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥
ਰਾਜੇ ਕੋ ਸਮਝਾ ਕਹੂ ਕਰ ਦੇਵੀ ਬਰਬਾਦ ॥
ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਮਾਤਾ ਕੋ:
ਕੁੰਵਰ ਕਹੇ ਫਿਰ ਮਾਤ ਕੋ ਸੁਨ ਜਨਨੀ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ॥
ਅਲਖ ਰੂਪ ਓਂਕਾਰ ਜੋ ਤਿਸੇ ਜਪਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ॥

ਰਾਨੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਕੋ ਸਮਝਾਉਨਾ

ਕੁੰਡਲੀ--ਰਾਤ ਪੜੀ ਰਾਜਾ ਤਬੀ ਆਇਓ ਅਪਨੇ ਦੁਆਰ॥
ਰਾਨੀ ਬਚਨ ਸੁਨਾਉਂਦੀ ਸੁਨੋ ਵਾਕ ਭਰਤਾਰ॥
ਸੁਨੋ ਵਾਕ ਭਰਤਾਰ ਬਾਤ ਮੈਂ ਆਖ ਸੁਨਾਊਂ॥
ਬੈਠਾਓ ਚਟਸ਼ਾਲ ਲਾਲ ਕੋ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਊਂ॥
ਯਹ ਸਿਮਰਣ ਕਰਤਾ ਔਰ ਹੈ ਰਹੀ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇ
ਬਾਤ ਨਾ ਮਾਨੀ ਬਾਲਨੇ ਅਬ ਮੈਂ ਦੀਆ ਬਤਾਇ॥

ਰਾਜੇ ਕਾ ਬਚਨ ਰਾਨੀ ਸੇ:-

ਦੋਹਰਾ ਪੜਨੇ ਲਾਯਕ ਯਹ ਨਹੀਂ ਬਾਲਕ ਹੈ ਨਾਦਾਨ॥
ਕਹਾ ਮਾਨੇਗਾ ਸੀਖ ਕੋ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਬੁਧਵਾਨ॥

ਕਬਿਤ—ਜਬ ਹੋਵੇਗਾ ਜਵਾਨ ਤਬ ਲਵੇਗਾ ਗਯਾਨ ਕਰੇ ਰਾਜ ਕਾ ਧਯਾਨ ਤਬ ਲੇਵੇਗਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ॥ ਐਸੇ ਬਾਲਕ ਅਵ ਨੇਹਠੀ ਔਰ ਭੀ ਨਾ ਮਾਨੇ ਸਬ ਆਪਨੇ ਪਛਾਨੇ ਸੁਨ ਵਾਕ ਦਿਲ ਧਾਰਕੇ॥ ਜੇਹੜੇ ਲਾਡਲੇ ਹੋਂ ਬਾਲ ਕਰਨ ਲਾਡ ਸੇ ਖਯਾਲ ਬਾਤਾਂ ਮਿਠੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਖੋਂ ਬੋਲਨ ਉਚਾਰਕੇ॥ ਕਰ ਸੋਚ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜਬ ਲਾਇਕ ਹੋ ਬਾਲ ਤੋ ਬਠਾਓ ਚਟਸਾਲ ਜੇਹੜੇ ਕਾਮ ਨੇ ਸੰਵਾਰ ਕੇ॥

ਰਾਨੀ ਕਾ ਬਚਨ ਰਾਜੇ ਸੇ:--

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਲਕ ਯਿਹ ਨਾਦਾਨ ਨਹੀਂ ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਧਰ ਧਯਾਨ
ਜਬ ਸਮਝੋ ਯਿਹ ਲਾਇਕ ਹੈ ਤਬ ਕਰਸੀਵੀਰਾਣ

ਕਬਿਤ—ਬਾਲ ਜੋ ਨਾਦਾਨ ਹੋਵੇ ਉਸਕੋ ਗਿਯਾਨ ਤਬ ਹੋਵੇ ਬੁਧਵਾਨ ਧਰ ਧਯਾਨ ਸੁਨ ਲੀਜੀਯੇ ਪਿਛੋਤਾਵਸੇਂਗਾ ਫੇਰ ਜਬ ਹੋਵੇਗੀ ਅਵੇਰ ਦਿਨ ਦਿਨ ਹੋ ਦਲੇਰ ਤਤਬੀਰ ਅਬ ਕੀਜੀਯੇ॥ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਤੂੰ ਪਛਾਨ ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਬੁਧਵਾਨ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਪੀੜ ਹਰ ਦੀਜੀਯੇ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਕਹੇ ਵਿਚਾਰ ਜਬ ਪੜ੍ਹਕੇ ਤਿਆਰ ਆਵੇ ਮੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਤਬ ਮੇਨੂੰ ਧੀਰ ਦੀਜੀਯੇ॥

ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਬੁਲਾ ਕਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੇ ਲੀਯੇ ਭੇਜਨਾ

ਦੋਹਰਾ—ਰਾਜਾ ਪੰਡਿਤ ਬੁਲਉਂਦਾ ਸੁਕਰਾ ਚਾਰਜ ਨਾਮ
ਆਇ ਗਇਓ ਤਬ ਸਭਾ ਮੇਂ ਰਾਜੇ ਕੀਯੋ ਪਰਨਾਮ

ਕੁੰਡਲੀ—ਪੰਡਿਤ ਸਮਝਾ ਕਹਿਓ ਰਾਜੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰ
ਬਾਲਕ ਇਸ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇ ਚਟਸ਼ਾਲ
ਲੈ ਜਾਵੇ ਚਟਸ਼ਾਲ ਰਾਜ ਕੀ ਨੀਤ ਸਖਾਵੇ
ਹੋ ਜਾਵੇ ਜਬ ਲਾਇਕ ਜਲਦ ਮੇਰੇ ਢਿਗ ਲਿਆਵੇ
ਦੇਵਾਂ ਬਹੁਤ ਅਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਅਪਾਰ
ਮੇਰੇ ਲਾਇਕ ਔਰ ਨਾ ਜਗਤ ਬੀਚ ਦਾਤਾਰ

ਭਗਤ ਪ੍ਰਲਾਦ ਕੋ ਸ਼ਾਲਾ ਬੀਚ ਲੇ ਜਾਨਾ ਔਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੇ ਲੜਕੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ

ਸਵੈਯਾ

ਬਾਲ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਤਿਆਰ ਹੂਆ ਤਬ ਆਇ ਗਯੋ ਮਧਿ ਮੇਂ ਚੁਸਾਲ

ਸਾਟਸ਼ਾਲਮੈਂਪੈਰਧਰਾਤਬਰਾਮਹੀਂਰਾਮਕਾਸਬੂਨਿਕਾਲਾ
ਬਲਕਾਂਕੋਤਬ ਆਖਦਿਓਤੁਮ ਰਾਮਹੀ ਰਾਮਕਹੋ ਸਬਬਾਲਾ
ਰਾਮਕੋਲਾਲਨਿਹਾਲਕਰਭ ਜਲੌਰਘੁਨੰਦਨਦੀਨਦਿਆਲਾ

ਦੋਹਰਾ

ਪੰਡਿਤ ਆਚਟਸਾਲ ਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਕੁਲ ਅਹਿਵਾਲ
ਲੜਕਿਆਂ ਕੋ ਬੁਲਵਾਇ ਕੇ ਪੂਛੇ ਕੱਲ ਬਹਾਲ

ਦੋਹਰਾ

ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਿਉਂ ਜਪਤ ਹੋ ਕਿਸਨੇ ਦੀਆ ਪੜਾਇ
ਉਸਕੀ ਖੱਲ ਉਤਾਰਸਾਂ ਜਲਦੀ ਦੇਓ ਬਤਾਇ

ਦੋਹਰਾ

ਰਾਮਰਾਮ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੇ ਸੈਥਾ ਦਈ ਬਤਾਇ
ਇਸਕਾਰਣ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਲਾਇ

ਪੰਡਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ ਪੂਛਨਾ

ਦੋਹਰਾ

ਗਜਬਨਾਕ ਪੰਡਿਤਹੂਆ ਕੰਵਰ ਕੋ ਲੀਓ ਬੁਲਾਇ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਹੋ ਕੌਨ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਆਖ ਸੁਨਾਇ

ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਪੰਡਿਤ

ਚੌਪਈ

ਸੁਨਪੰਡਿਤਮੈਂ ਆਖਸੁਨਾਵਾਂ ॥ ਈਸ਼ਰਕਾਮੈਂਗਜਾਨਬਤਾਵਾਂ
ਅਲਖਰੂਪਕਾਰਣਵਰਕਰਤਾ ॥ ਭਗਤਜਨਾਂਤੇਸੰਕਟਹਰਤਾ
ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਨਾਮ ਧਜਾਵੇ ॥ ਅਵਗਤਛੋੜਪਰਮਗਤਪਾਵੇ
ਜਿਸਸਮ੍ਰਟਸੇਦੁਖਮਿਟਜਾਵੇਕਾਲਵਿਆਲਕੋਈਨਿਕ੍ਰਨਆ

ਵੇਜਮਕੀਤ੍ਰਾਸਮਿਟਾਵੇਈਸ੍ਰਰ।ਸੁਰਨ੍ਮੁਨਸਿਮ੍ਰਣਜਗਦੀਸ੍
ਰਥਲਦੀਅਤੇਰਾਖੇਕਰਤਾ॥ ਬਾਲਨਬਿਗੜੇਜੋਜਨ ਜਪਤਾ
ਐਸਾਈਸ੍ਰਰਦੀਨਦਿਆਲਾ॥ ਦੁਖਭੰਜਨਰਘੁਨਾਥਗੋਪਾਲਾ
ਬਡੇ ਬਡੇਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਵਧ ਕਾਲ ਗ੍ਰਾਸ ਸਬ ਹੋਇ
ਤੂੰ ਪੰਡਿਤ ਮਾਯਾ ਵਸ ਹੋਯਾ॥ ਤਾਂਤੂੰ ਰਾਮਸਿਮਰ ਸਭਖੋਯਾ
ਮੈਂ ਸਿਮਰਾਂਹਰਦਮਹਰਹਰਕੋ॥ ਸੁਨੋਬਾਤਕਰਕਾਨਇਧਰਕੋ

ਦੋਹਰਾ...ਸੁਨੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਯਹ ਜਪੋਆਪ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
ਯਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਜਾਇਗੀ ਪੂਰਣ ਹੋਵਨ ਕਾਮ

ਪੰਡਤ ਕਾ ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ--ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੰਵਰ ਹੋ ਬੋਲੋ ਬਚਨ ਸੰਭਾਲ
ਰਾਜਨੀਤ ਕੀ ਸੀਖ ਲੋ ਕਰੋ ਰਾਜ ਕਈ ਕਾਲ

ਕਬਿਤ--ਪਿਤਾ ਤੇਰਾ ਤਪ ਧਾਰੀ ਸਬ ਜਾਨੇ ਪਰਥਮਾਂਹੀ
ਕੋਈ ਜਪੇ ਨ ਮੁਰਾਰੀ ਮੇਰੀ ਬਾਤਕੋ ਬਚਾਰੀਦੇ॥ ਚੂੰਡੀਆਂ ਦੇ
ਹਾਥੀ ਤੀਕ ਜਾਂ ਕੇ ਧਿਆਉਂਦੇ ਤਹਕੀਕ ਤੂੰ ਭੀ ਛਡ ਵਿਪ
ਰੀਤਮੇਰਾਗਯਾਨਦਿਲਧਾਰੀਦੇ॥ ਨਹੀਂ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀਰੀਤਤੂ
ਤਹਕੀਕ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜਾਨਪਿਤਾ ਕ ਖਲਾਫ ਜੇਹੜਾ
ਗਯਾ ਤੂੰ ਉਚਾਰੀਦੇ॥ ਬਾਤ ਕਹਰਾਮਲਾਲ ਤੂੰ ਜੁਬ ਨਕੋ
ਸੰਭਾਲਰਾਜਾ ਕਰਸੀਗਾ ਕਾਲ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰੀਦੇ

ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਪੰਡਿਤ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ--ਸੁਨਪੰਡਿਤ ਤੂੰ ਬਾਵਰੇ ਕਹੋ ਜਰਾ ਅਬਹਸ

ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਤੂ ਕਹੇਂ ਅਕਲ ਹੋਈ ਫਰਮੋਸ਼

ਚੌਪਈ

ਰਾਜਾ ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੇਂ ॥ ਪਲ ਪਲ ਉਸਦਾ ਤੂ ਜਸ ਗਾਵੇਂ
ਨੌ ਦਸ ਮਾਸ ਗਰਭ ਵਿਚ ਸੋਯਾ ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੀ ਉਤਪਨ ਹੋਯਾ
ਜਬ ਧਰ ਹਰ ਕਤ ਜਵਾਨੀ ਆਯਾ ॥ ਹਰਨਾਕਸ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰ ਮੁਕਾਯਾ
ਭਾਈ ਕਾ ਦੁਖ ਇਸ ਕੋ ਭਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਸਿਮਰਿਆ ਇਸ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪੁਰਾਰੀ
ਵਰ ਪਾਕਰ ਫਿਰ ਬਨਿ ਯਹ ਰਾਜਾ ॥ ਤਬ ਅਪਨਾ ਬਜਵਾਯਾ ਬਾਜਾ
ਜਬ ਰਾਜਾ ਸੀ ਕਾਰਨ ਕੂੜਾ । ਫਿਰ ਤ੍ਰਿਪੁਰਾਰੀ ਤਪ ਕਰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ
ਯਹ ਜਾਨੇ ਤੁਮ ਪੰਡਿਤ ਭੋਲੇ ॥ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸੇ ਸਭ ਹੌਲੇ ਹੌਲੇ
ਬ੍ਰਿਪਤ ਮੇਰ ਸੁਣ ਐਸਾ ਨਾਹੀਂ ॥ ਮਾਰ ਜੁਆਇ ਜੋ ਇਕ ਛਿਨ ਮਾਹੀ
ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਕਯਾ ਸਮਝਾਵੇਂ ॥ ਕਾਲ ਦਯਾਲ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ ਨ ਆਵੇਂ

ਪੰਡਿਤ ਕਾ ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ--ਸੁਨਤ ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੇ ਪੰਡਿਤ ਉਠਾ ਰਿਸਾਇ
ਚਾਬੁਕ ਮਾਰੇ ਕੰਵਰ ਕੋ ਦੀਨੇ ਧਰਤ ਗਿਰਾਇ

ਕੁੰਡਲੀਆ

ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੰਵਰ ਹੋ ਬੋਲੋ ਬਚਨ ਕਠੋਰ
ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੁਮ ਤਾਤ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਖੋ ਠੌਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਖੋ ਠੌਰ ਕਰੋ ਕਹੂੰ ਲੋਗ ਹਸਾਈ
ਜੋ ਦਹੋ ਤੁਮ ਖੈਰ ਪਿਤਾ ਕੀ ਕਰੋ ਬਡਾਈ
ਤੀਨ ਲੋਕ ਵਿਚ ਨਾਮ ਸਦ ਜਪਤ ਰਹਤ ਦਿਨ ਰਾਤ

ਜੋ ਧਿਆਵ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ ਉਸਕੋ ਕਰਤ ਹੈ ਘਾਤ

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਸੇ

ਕਬਿਤ—ਸੁਨ ਬਾਤ ਮੇਰੀ ਪੰਡਿਤ ਕਹੂੰ ਬੋਲਤਾਹੋਂ ਖੰਡਤ ਐਸੇਰਾਮਅਵਤਾਰਜਿਹ ਦਾਨਾ ਮਅਸੁਰਾਮਾਰੀਹੈ॥ ਇੰਦ੍ਰਾਦ ਸਬ ਦੇਵ ਕਰੇਂ ਮੁਨ ਜਨ ਸੇਵ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਤਬ ਜਪੇ ਤ੍ਰਿਪਰਾਰੀ ਹੈ॥ਕੁੰਭਕਾਨਕੀਯਾਕਾਲਫਿਰਜਾਇਕੇ ਪਯਾਲ ਮਾਰੇ ਮੁਰਸੇ ਗੋਪਾਲ ਜਪੂ ਨਾਮ ਤਾਂ ਮੁਰਾਰੀ ਹੈ॥ ਅਗੇ ਰਾਵਨ ਕੋ ਮਾਰ ਮੇਘਨਾਥਕੋਪਛਾਰਅਬ ਆਈ ਤੀਜੀ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਯੇਹ ਵਾਰੀ ਹੈ॥

ਪੰਡਤ ਕਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਲਾਨਾ ਔਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਸਮਝਾਨਾ

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਹੇਂ ਪਕੜ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਆਗ ਲਿਓ ਲਗਾਇ
ਲ ਆਇਓ ਤਬ ਸਭਾ ਮੇਂ ਸੁਨ ਰਾਜਨ ਕ ਰਾਇ

ਕੁੰਡਲੀਆ

ਮਗਜ਼ ਖੁਪਾਯਾ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਦਰਦਾਂ ਕੇ ਨਾਲ
ਬਿਨਾ ਪੜਨ ਕੇ ਅਪਨੇ ਔਰ ਬਿਗਾਵੇ ਬਾਲ
ਔਰ ਬਿਗਾੜੇ ਬਾਲ ਨਾਮ ਈਸ਼ਰ ਕਾ ਗਾਵੇ
ਵਰਜ ਰਿਹਾ ਬਹੁ ਬਾਰ ਗਜਾਨ ਕ ਬਚਨ ਸੁਨ ਵੇ
ਬਾਲ ਸੰਭਾਲੋ ਅਪਨਾ ਮੈਂ ਛੋੜੀ ਚਟਸ਼ਾਲ
ਪੜੇ ਪੜਾਏ ਆਪ ਤੁਮ ਨੂੰ ਨੇ ਗਜਾਨ ਇਸ ਬਾਲ

ਰਾਜਾ ਕਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਸਮਝਾਨਾ

ਦੋਹਰਾ

ਰਾਜਾ ਗੁਸਾ ਖਾਇਕੇ ਬਾਲਕ ਲਿਓ ਬਠਾਇ
ਜਪ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਨਾਮ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾਇ

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਰਾਜੇ ਸੇ

ਚੌਪਈ

ਸੁਨਰਾਜਾਇਕਅਰਜਸੁਨਾਵਾਂ।ਅਪਨੇਦਿਲ ਕਾਹਾਲਸੁਨਾਵਾਂ
ਮੈਂਈਸੁਰਕੋਹਰਦਮ ਜਪਨਾ। ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਰ ਕਾਮਤੁਅਪਨਾ
ਸਿਖਦੇਬਾਤ ਤੂੰ ਹਮਰੇ ਤਾਤਾ॥ ਮੈਨੂੰ ਰਾਖਲਵੇਗਾ ਬਿਧਾਤਾ
ਜੋਕਤ ਆਖ ਸਕੇਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ॥ ਮਾਂਪਿਓ ਮਰਨ ਦਿਏ ਤੂੰਕੈਨੂੰ
ਤੈਥੋਂ ਮਰ ਗਏਚੰਦ ਚੰਗੇਰ॥ ਜਿਨਕੇ ਕਾਲਬੰਧਾ ਪਾਇਸਿਰੇ
ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੌਨ ਬਿਚਾਰਾ ਕੋਇ॥ ਜੋ ਅਬ ਰਾਖ ਸਕੇਤੂ ਮੋਇ
ਤਾਤੇ ਈਸ਼ੁਰਖੁੰਨਧਿਹ ਵਾਂ॥ ਕਾਲਖੋਂਛਨਾਹਰਗਿਜਪਾਵਾਂ
ਜਿਤਨਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਏਂ ਮੈਨੂੰ॥ਹਰਗਿਜ਼ ਯਾਦਨਾਕਰਸਾਂਤੈਨੂੰ
ਅਜਕਲਕਾਲਨਗਾਰਾਬਜਦਾ।ਜੋਘੜਿਆਸੋਇਕਦਿਨਭਜਦਾ
ਰਾਮਲਾਲ ਸਬ ਸਤਕਤਾਰ॥ ਭਜੋਆਪ ਰਾਜਾ ਦਿਲਦਾਰ

ਰਾਜੇਦਾ ਗੁੱਸਾ ਖਾਕੇ ਜਲਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਦਕੇ ਪਰਬਤ ਤੋਂ
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੁਟਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ॥ ਦੋਹਰਾ॥

ਰਾਜੇ ਤੁਰਤ ਬੁਲਾਇਕੇ ਕਹੀ ਜਲਾਦਾਂ ਬਾਤ
ਪਰਬਤ ਸੇ ਤੁਮ ਗੇਰਦੋ ਜਲਦਹਮਾਰਾ ਤਾਤ

ਜਲਦ ਜਲਾਦਾਂ ਬਾਲ ਕੋ ਆਗੇ ਲਿਓ ਲਗਾਇ
ਰੂਪ ਵੇਖ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾਮਨ ਸੇ ਰਹੇ ਮੁਰਝਾਇ
ਸੁਨੋ ਬਾਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਛੋੜ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ
ਜੀ ਕੇ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਹੈ ਰਾਖ ਸੰਵਾਰੋ ਕਾਮ
ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਜਲਾਦਾਂ ਨਾਲ

ਸਵੈਯਾ

ਬਾਤਜਲਾਦ ਸੁਨੋਹਮਰੀ ਤੁਮਰੇ ਮਨਬੀਚ ਕਹਾ ਸੋਚ ਪੜੀ
ਜਿਨਕੋ ਰਖਪਾਲਗੋਪਾਲਹਰੀਨਹੀਂਸੋਚਕਰੇਵਹੋਇਕ ਘੜੀ
ਤੁਮ ਡਾਰਦੇਓ ਅਬ ਪਰਬਤਸੇਮੁਝੇਰਾਖਲੈਵੇਂਗੇਆਪਹਰੀ
ਰਾਮਕੇ ਲਾਲਮੈਂਰਾਮਭਲਾ ਹੂੰ ਆਜ ਯਹਾਂ ਕੌਨ ਬਾਹ ਫੜੀ
ਜਲਾਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੂੰ ਪਰਬਤ ਥੀਂ ਸੁਟਨਾਅਤੇ
ਪ੍ਰਹਲਾਦਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰਦੀ ਬੇਨਤੀਕਰਨੀ

ਦੋਹਰਾ

ਲਾਚਾਰ ਜਲਾਦ ਹੋ ਤੁਰੇ ਗੰਠ ਬਨਾਇ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਕੋ ਧਯਾਂਵਦਾ ਇਸ ਕੋ ਲਿਓ ਬਚਾਇ
ਕਬਿੱਤ...ਕੀਨੀਂਪ੍ਰਹਲਾਦਨੇ ਪੁਕਾਰ ਸੁਨੋਬੇਨਤੀਮੁਰਾਰ ਤੂੰਹੈਂਮੇਰਾ ਰਖਵਾਰ ਰਾਖੀਂਮੇਰੀਆਜ ਲਾਜ ਤੂੰ॥ ਪਹੁੰਚੋਦੂਖ ਮੈਨੂੰ ਆਜਸਬ ਦੇਖਤਾ ਸਮਾਜ ਬੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਕਾਜ ਆਜ ਰਾਖ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ॥ ਬਨੀ ਭਗਤਾਂ ਕੋ ਭੀੜ ਜਹਾਂ ਹੋਤ ਹੈਂ ਸਹਾਇ ਆਪ ਤਾਪ ਸਬ ਮੇਟਦੇ ਹੋ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਕਾਜ ਤੂੰ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਆਨਕੇ ਗੋਪਾਲ ਮੇਰਾ ਦੇਖ ਲੋ

ਜੋ ਹਾਲ ਕਰ ਦੂਰ ਯੇਹ ਅਕਾਲ ਤੂੰ ॥
ਦੋਹਰਾ— ਜਲਦ ਜਲਾਦਾਂ ਸਟਿਓ ਪਰਬਤ ਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ
ਹਰ ਹਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਧਜ ਉਦਾ ਸੁਣਿਆ ਜਦ ਜਲਾਦ
ਵਿਸਨੂੰ ਜੀ ਦਾ ਗਣਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੂੰ ਬਚਾਨਾ
ਦੋਹਰ-- ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇ ਤਦ ਗਣਾ ਨੂੰ ਆਖਯੋ ਹੈ ਤਤਕਾਲ
ਗਿਰਨ ਨਾ ਦੇਨਾ ਭਗਤ ਕੋ ਪਕੜੋ ਜਾਇ ਸੰਭਾਲ

ਚੌਪਈ

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੇ ਗਣਆ ਤਤਕਾਲ ॥ ਲੇਪਲਿਯੋ ਹਾਥੋਂ ਪੇ ਬਾਲ
ਜੈਜੈਕਾਰ ਕਾਲਬਦਨਿਕਾਲਾਧੰਨਧੰਨਆਪਸ਼ਿਰੀਨੰਦਲਾਲ
ਰਾਜਾਕੋਤਦਆਖਿਓਜਾਇ ॥ ਦੇਖਤੂੰਹਮਰੇਸ਼ਿਰੀਰਘੁਰਾਇ
ਤੂੰਭੀ ਛੋੜ ਗੁਮਾਨ ਭੂਪਾਲਾ ॥ ਭਜਰਘੁਨੰਦਨਕਟੇਜੰਜਾਲਾ
ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਦਾ ਰਾਜੇ ਤਾਂਈ
ਦੋਹਰਾ--ਭਗਤਜਨੋਂ ਕੀ ਰਾਖਦਾ ਪੇਜ ਸ਼ਿਰੀ ਨੰਦਲਾਲ
ਤਾਤੇ ਸਿਮਰੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਤਕਾਲ
ਬਚਨ ਕਵਿ ॥ ਕੁੰਡਲੀ
ਰਾਜਾ ਬਾਲਕ ਦੇਖਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਯੋ ਪਛਤਾਇ
ਯਹਅਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਬਾਲ ਨਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਭੁਲਾਇ
ਬਾਲ ਨਹੀਂ ਜਰਾ ਭੁਲਾਇ ਕੌਨ ਅਬ ਹਿਕਮਤ ਕੀਜੇ
ਫਿਰ ਸੋਚੈ ਮਨ ਬੀਚ ਬਾਲ ਕੋ ਸੂਲੀ ਦੀਜੇ
ਕਬਿਤ--ਮਨ ਬੀਚ ਗੁਸਾ ਖਾਇਲੈ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ

ਇਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਨਾਇ ਭਤਕਾਲ ਬਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥ ਕਰੇ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰਧਾਦਮੈਰਾਬਾਲਕਪ੍ਰਹਲਾਦਬਾਪਸੁਨਤੂੰਜਲਾਦਇਸੇਸੂਲੀ ਪਰ ਚਾੜਨਾ ॥ ਇਹਦਾਦੇਖਨਾਕਰ ਤੁਰੰਤਜਿਸੇਜਪੇਬਰ ਬਾਰ ਦਿਯਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਵਸਾਰ ਜਿਸ ਜਗਕੋ ਉਧਾਰਨਾ ॥ ਪ੍ਰਲਾਦ ਸੁਕਮਾਰ ਦੀਜੋਚਾੜ੍ਹ ਸੂਲੀਧਾਰ ਜੋ ਦਿਖਾਵੇ ਜਮ ਦੁਆਰ ਰਾਮਲਾਲ ਏਹ ਉਚਾਰਨਾ ॥

ਬਚਨ ਕਵਿ

ਸਵੈਯਾ

ਬਾਤਜਲਾਦ ਸੁਨੀਜਬਹੈਤਬਜਾਇਕੇਸੂਲੀ ਕੋਗਾਡ ਦੀਯਾ
ਨ੍ਰਨਾਰਅਪਾਰਯੇਹਦੇਖਨਕੋਜਿਨਧਾਮਕਾਕਾਮਵਿਗਾਰਦੀਯਾ
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਬਾਤਜਲਾਦਕਹੀਕਿਸਕਾਰਣਐਸਾਤੂੰਰਾੜਕੀਯਾ
ਤਜਰਾਮਨਾਮਪਿਤਾਸਿਮਰੋਜਿਸਲਾਖਹਾਂਸੂਲੀਤੇਚਾੜਦੀਯਾ

ਉਤਰ ਜਲਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਤਾਈ

ਕੁੰਡਲੀ

ਸੁਨ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਬਾਵਰੇ ਕਰੋ ਸੋਚ ਧਰ ਧਿਯਾਨ
ਕਿਤਨੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਗਏ ਬਡ ਬਡੇ ਬੁਧਵਾਨ
ਬਡੇ ਬਡ ਬੁਧਵਾਨ ਪਿਤਾ ਤੁਮਰੇ ਨੇ ਮਾਰੇ
ਵਹੋ ਕਿਧੋ ਨਹੀਂ ਬਚਾਇਹਸ ਰਘੁਨਾਥਤੁਮਹਾਰੇ
ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸੋਚ ਲੈ ਸੁਨ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦ
ਤੁਝ ਦੁਖ ਭਰਮ ਆਉਂਦਾ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਜਲਾਦ

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਜਲਾਦਾਂ ਤਾਈ

ਕੁੰਡਲੀ

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਬ ਗਾਂਵਦੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ
ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਤ੍ਰਾਂ ਧਯਾਉਂਦੇ ਤਾਂਤੇ ਬਚਾ ਨਾ ਕੋਇ
ਤਾਂਤੇ ਬਚਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਮ ਸੇ ਠਗੀ ਕਰਦੇ
ਬਗਲੇ ਵਾਂਗੂ ਪੈਰ ਧਰਝਟ ਡੱਡੂ ਫੜਦੇ
ਜਗ ਠਗੀ ਦੇ ਕਾਰਣੇ ਹਰ ਹਰ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ
ਜਦ ਮੁਰਗੀ ਫਸ ਜਾਉਂਦੀ ਹਰ ਹਰਦੀਯਾ ਵਸਾਰ

ਬਚਨ ਕਵਿ

ਕੁੰਡਲੀ

ਕ ਜਵ ਬ ਜਲਾਦ ਹੋ ਸੂਲੀ ਦੀਯਾ ਝੜਾਇ
ਆਸਨ ਸਮ ਸੂਲੀ ਭਈ ਭਗਤ ਬੈਠੇ ਜਾਇ
ਭਗਤ ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਦੇਖਤੀ ਖਲਕਤ ਸਾਰੀ
ਧਨ ਧਨ ਮਹਾਰਾਜ ਮੁਖੋਂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਚਾਰੀ
ਭੂਪਤ ਦੇਖ ਅਹਵਾਲ ਯਹ ਧਰਨ ਗ੍ਰਿਯੋਗਬ ਖਾਇ
ਜਾਦੂਗਰ ਯਹ ਬਾਲ ਹੈ ਅਬ ਕਯ ਕਰੂੰ ਉਪਾਇ

ਹੋਲਕਾ ਦਾ ਬਚਨ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਨੂੰ

ਸਵੈਯਾ

ਹੋਲਕਾ ਦੇਖ ਪੁਕਾਰ ਉਠੀ ਸੁਨ ਵੀਰ ਕਰੂੰ ਤਦਬੀਰ ਮੈਂ ਐਸੀ
ਬਾਲ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਮੈਂ ਮਾਰਦੰਵਾਂ ਕਰ ਜੇ ਦਿਲ ਮੋਂ ਦਿਲ ਮੈਂ ਦਿਲਗੀਰੀ
ਨਾ ਕੈਸੀ ਛਿਵਰ ਏਕ ਦਿਆ ਸ੍ਰਿਜੀ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਦਾਹ ਸਕੇ ਹੋਇ
ਪਾਵਕ ਜੈਸੀ ਧਾਮ ਕੇ ਲਾਲ ਲਿਖਾ ਚੁਨ ਕੇ ਜਾਉਂ ਬੈਠ ਤੋ ਕੌਨ ਬਚਾ

ਉਸੇ ਲੈਸੀ ॥ ਉਤਰ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਦਾ ਹੋਲਕਾ ਸੇ

ਦੋਹਰਾ

ਹਰਨਾਕਸ਼ ਤਬ ਬੋਲਯੋ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤ
ਜੇ ਹਮਰੀ ਤੂੰ ਭੈਨ ਹੈਂ ਕਰ ਬਾਲਕ ਕਾ ਘਾਤ

ਬਚਨ ਕਵਿ ਸਵੈਯਾ

ਜੋਰਦਿਖਾਤਬਚਨਨ ਕੀ ਲੈਹੋਲਕਾਬੈਠ ਗਈਸੰਗ ਬਲਾ
ਜੂਬੈਠਗਈਦਿਖਾਕਮਧਮੈਤਬਲਾਇਦੇਈਜਲਦੀਸਿਜੁਵਾਲਾ
ਹੋਲਕਾਸੜਾਹਭਈਤਬਹੀਜਬਰਾਮਜੀਰਾਮਕਾਸਬਦਨਿਕਾ
ਲਾ'ਰਾ ਕਲ ਲਨੂੰ ਮਾਰਸਕੇਕਿਸਕੇਨੰਦਲਾਲਕਦੇਰਖਪਾ
ਲਾ ॥ ਦੋਹਰਾ...ਸੰਗਵ ਨਰਾਜਾਹੂਅ ਮੋਈ ਭੈਨ ਕਾ ਖ
ਅਬ ਉਪਾਇ ਮੈਂ ਕਿਯਾ ਕਰਾਂ ਬਾਲਕ ਮਾਰਨ ਅਉਖ

ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਸਬ ਸ ਕਹਿਨਾ

ਸਵੈਯਾ

ਤਬਉਚੀਪੁਕਾਰਕੈਹੇਸਬ ਸੁਨਲੈ ਧਰੋਧਰਜਾ ਨਕਹੀਤੂਮੇਰਾ ਜਾ
ਕੂਲੈਤਦਬੀਰਜੂੰਬਾਲਮਰੇਜੋਤਜਾਸਬਹੀਧਹਾਂ ਸੂਲ ਸਮਾਜਾ
ਨੂੰਕਾਲਮੈਰੇਸ੍ਰਿਆਇਗਜਾਇਕਆਨਮੇਆਨਮੈਰੇਸ੍ਰਿਗਾਜ਼ਾ
ਰਾਮਕੇਲਾਲਨਿਹਾਲਕਰੂੰਜੋਤਬਾਲਕੇ ਮਾਰਨਕਾਕਹੋਕਾਜਾ

ਪੰਡਿਤ ਕਾ ਉਤਰ ਰਾਜਾ ਤ ਏ।

ਦੋਹਰਾ--ਪੰਡਿਤ ਕਹੇ ਉਚਾਰ ਕੇ ਕਰੋ ਏਕ ਅਬ ਕਾਮ
ਲੋਹੇ ਥਮ ਤਪਾਇਕੇ ਬਾਂਧੋ ਦੇਖੂੰ ਰਾਮ

ਬਚਨ ਕਵਿ

ਕੁੰਡਲੀ--ਥਮਗਾੜਹਰਨਾਕਸ਼ਾਂ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਅਪਾਰ
ਬਾਧਨਕਾਰਨ ਭਗਤ ਕੇ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਉਚਾਰ
ਰਾਜੇ ਕਿਹਾ ਉਚਾਰ ਮਾਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੀ ਆਈ
ਮੈਂ ਸਮਝਾਊਂ ਬਾਲ ਰਾਮ ਜੀ ਛੋੜ ਦੁਹਾਈ
ਬਾਲਕ ਮੇਰਾ ਲਾਡਲਾ ਕੋਮਲ ਬਦਨ ਕੁਮਾਰ
ਸੁਤ ਬਿਨ ਮਰਸਾਂ ਏਕ ਛਿਨ ਖਾਕਰ ਸਖਤ ਕਟਾਰ
ਬਾਰਾਮਾਸ ਉਤਰ ਮਾਤਾਕਾਪੁਤਰਸੇ
ਚੇਤ੍ਰ--ਚੜਦੇ ਚੇਤਮਾਈਸਮਝਾਵੇ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਲੈਂਦੀ ਲਾਟ ਕਲਾਵੇ॥ਅਪਨੇਤਨਦੀਸੁਧ ਬਿਸਰਾਵੇ।ਬਾਲਪ੍ਰਹਲਾਦਕੰਠ ਸੇਲਾਵੇ। ਪਾਸਬਹਾਂਵਦੀ॥ ਬੇਟਾ ਮਾਨ ਮੇਰੀ ਮਤ ਲੀਜੇ। ਰਾਮਨੂੰਛੋਡਪਿਤਾ ਜਪ ਕੀਜੇ। ਮੰਨਲੇ ਬਾਤ ਮੁਝੇਸੁਖਦੀਜੇ। ਤੁਝਕੋ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਮਨਰੀਝ। ਬਚਨ ਸੁਨਾਂਵਦੀ॥ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਬਾਝ ਨੀ ਜੀਵਨਮਾਝਾਂ। ਖੋਲਾਂ ਕੇਸ ਗਲੇਵਿਚਪਾਵਾਂ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਜੋਗਨ ਭੇਸ ਬਨਾਵਾਂ। ਘਰ ਘਰ ਬੇਟਾ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਂਵਦੀ। ਰਾਮਲਾਲ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਜੀਵਨ। ਜਿਨ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਲ ਵਸਥੀਵਨ। ਭਰ ਭਰ ਜ਼ਹਿਰ ਪਯਾਲੇਪੀਵਨ। ਬਸਤਰ ਗੇਰੀ ਨਾਲ ਰੰਗੀਵਨ ਮੈਂ ਕੁਰਲਾਂਵਦੀ॥

ਬਸਾਖ

ਦੋਹਰਾ--ਚੇਤ੍ਰਮਹੀਨਾਬੀਤਿਆਆਇਓ ਮਾਹਵਿਸਾਖ
ਬੇਟਾ ਮੰਨ ਲੇ ਅਰਜ ਤੂੰ ਲਾਜ ਮੇਰੀ ਅਜਰਾਖ
ਛੰਦ--ਵਸਾਖਵਸਾਰਕੇਸਕਲਕਬੀਲਾ।ਬੇਟਾ ਵੇਖਮਾਈ

ਦਾ ਤੂੰ ਹੀਲਾ। ਪਿਟਪਿਟ ਬਦਨ ਕੀਯਾ ਮੈਂ ਨੀਲਾ। ਲਾਲੋਂ ਰੰਗ ਹੋਇਆ ਹੁਨ ਪੀਲਾ। ਵਾਂਗ ਵਸਾਰ ਦੇ॥ ਮੈਨੂੰ ਦਸਦੇ ਕੋਈ ਟਿਕਾਨਾ। ਨਾਕਰ ਬੇਟਾ ਜੋਰ ਧਙਾਨਾ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਬੇਟਾ ਮੈ ਮਰ ਜਾਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਈ ਕਿਨੇ ਬੁਲਾਨਾ। ਵਿਚ ਪਿੰਡਾਂ ਰਦੇ ਬੇਟਾ ਛੋੜ ਨਾ ਮਅ ਸੁਰਾਰੀ॥ ਬਚ ਜਾਇ ਤੂ ਮਰੀ ਜਾਨ ਪਜਾਰੀ। ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਭ ਨਹੀਂ ਸੁਖ ਭਾਰੀ॥ ਜਦ ਮਰ ਜਾਨ ਤਾਂ ਪੈਂਦੀ ਖੁਆਰੀ॥ ਵਿਚ ਘਰ ਬਾਰ ਦੇ॥

ਤੂੰ ਕੀ ਸਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਜਾਨੇ॥ ਜਬ ਘਰ ਹੋਨ ਤਦੋਂ ਤੂੰ ਪਛਾਨੇ। ਪੀੜ ਨਾ ਹੋਵੇ ਬਦਨ ਬਗਾਨੇ॥ ਯਹ ਸਭ ਰਾਮ ਲਾਲ ਕੀ ਜਾਂਣੇ। ਦੁਖ ਸੰਸਾਰ ਦੇ॥

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਮਾਤਾ ਤਾਈਂ

ਦੋਹਦਾ

ਬੀਤੀ ਰੁਤ ਬੈਸਾਖ ਦੀ ਜੇਠ ਗਯੋ ਅਬ ਆਇ
ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੁਨਾਉਂਦਾ ਸੁਨੋ ਮਾਤ ਚਿਤ ਲਾਇ

ਛੰਦ—ਚੜਦੇ ਜੇਠ ਸਮਝ ਤੂੰ ਮਾਤਾ। ਮੈਂ ਬਿਨ ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਾਤਾ। ਯਹ ਜਗ ਵਾਂਗ ਸੁਪਨ ਜਿਉਂ ਰਾਤਾ। ਦਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਖੂਬ ਪਛਾਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਤਜੀ॥ ਯਹ ਜਗ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕਾ ਮੇਲਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਾਵੇ ਭੌਰ ਅਕੇਲਾ। ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ ਇਕ ਧੇਲਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੇਲਾ। ਸੁਨ ਤੂੰ ਬਾਤ ਜੀ॥ ਯਹ ਸਭ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰੇ। ਤਬ ਲਗ ਭਾਈ ਬਹੁਤ ਪਜਾਰੇ। ਆਖੇਂ ਭੈਨਾ ਵੀਰ ਪਜਾਰੇ। ਜਦ ਸਿਰ

ਵਜਦਕੂਰ ਨਗਾਰੇ। ਪ੍ਰਹਨਨਾਥਾਤਜੀ। ਜੋਜਗਆਯਾਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ਸਬਨੇ ਕਾਲਗਰਾਸ ਹੋਜਾਨਾ। ਸਿਰ ਪਰ ਮੌਤਕੇ ਰਥ ਦਾਬਾਨਾ। ਤਬ ਯਹ ਰਾਮਲਾਲਨੇਜਾਨਾ ਮੋਯਾ ਭ੍ਰਾਤ ਜੀ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਦਾ ਮਾਤਾ ਸੇ ਉਤਰ ਹਾੜ:—

ਦੋਹਰਾ—ਜੇਠ ਕੂਚ ਕਰ ਚਲਿਆ ਪੌਰਾ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾੜ ਮਾਤਾਸਮਝਗਿਆਨਤੂੰਬਚਨ ਦੀਯਾ ਕਰੋ ਸਾੜ

ਛੰਦ—ਚੜਦੇ ਹਾੜ ਨਾ ਰੋਵੀਂ ਮਾਤਾ। ਐਸਾ ਕੌਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਮਰਜਾਤਾ। ਮਨ ਵਿਚਸਮਝੀਂ ਆਪ ਗਿਆਤਾ। ਮੇਰਜੀਵਨ ਔਰ ਭ੍ਰਾਤਾ। ਦਿਲ ਪਰਚਾਵਣਾ। ਔਰ ਸੁਨਤੂੰ ਕਾਨ ਲਗਾਇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਐਸੇ ਰਘੁਰਾਇ। ਲਵਨ ਥਮ ਸੇ ਆਪਬਚਾਇ। ਨਿਤਪ੍ਰਤਕਰਦੇ ਭਗਤ ਸਹਾਇ। ਮੈਂ ਬਚ ਜਾਵਨਾ॥ ਜੇਕਰ ਕਾਲ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਆਯਾ। ਤਾਂਫਿਰਹਟਦਾਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ। ਭਾਵੇਂਕਰੀਂਇਜੋਰਸਵਾਯਾ। ਆਖਰਮਰਨਾਇਕ ਦਿਨਮਾਯਾ ਕਿਯੋ ਦੁਖ ਪਾਵਨਾ। ਕਰੋਅਲਾਜ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ। ਜਬ ਸਿਰ ਬਾਜਾ ਆਨਬਜਾਵੇ। ਔਖਧ ਦਿਓ ਜ਼ਹਿਰਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਮਾਤਾ ਰਾਮਲਾਲ ਅਜ਼ਮਾਵੇ। ਵੈਦਲਿਆਵਨਾ॥

ਉਤਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੇ...ਸਾਵਨ

ਦੋਹਰਾ...ਸਾਵਨ ਸਿਰਪਰ ਆਗਯਾ ਹਾੜ ਗਯੋ ਜਬ ਬੀਤ ਮਾਤਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸੌਂ ਬੇਟਾ ਤਬ ਬਿਪਰੀਤ

ਛੰਦ...ਚੜਦੇ ਸਾਵਨ ਮਾਤ ਸੁਨਾਵੇ। ਤੇਰਾਸੂਲਕਲੇਜੇ ਧਾਵੇ। ਮੈ ਮਰ ਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਹਾਵੇ। ਸੁਨ ਲੈ ਮਾਤ ਬਾਤ ਸਮਝਾਵੇ।

ਹਾਇ ਮੈਂ ਕਜਾਕਰਾਂ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਜਮਧੋਂ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਵਾਂ। ਭੈਣਾਂ ਮਰਦੀਆਂ ਬਾਝ ਭਰਾਵਾਂ॥ ਭੁਜਦੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਭਾਈਆਂ ਬਾਹਵਾਂ। ਅਬ ਮੈਂ ਕਿਸਨੂੰ ਕੂਕ ਸੁਨਾਵਾਂ॥ ਕਛ ਮੈਂ ਖਾ ਮਰਾਂ॥ ਜੇਕਰ ਜੰਮਦੋਂ ਨਾ ਘਰ ਮੇਰੇ। ਐਡੇ ਦੁਖ ਨ ਪੈਂਦੇ ਝੇਰੇ। ਪਾਏ ਆਨ ਗਮਨੇ ਘੇਰੇ। ਪਾਨੀ ਵਾਰਦਾ ਨਾ ਸਿਰ ਝੇਰੇ। ਕਿਸ ਵਲ ਚਿਤ ਧਰਾਂ॥ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਠਰਦਾ। ਜਨੂੰ ਕਰ ਦੁਤਿਆ ਦਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਦਾ। ਅਬ ਹਨਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰਾਂ ਸੜਦਾ। ਜਨੂੰ ਕਰ ਰਾਮ ਲਾਲ ਦੁਖ ਜਰਦਾ। ਮੈਂ ਭੀ ਤ੍ਰਿਉਂ ਜਰਾਂ॥

ਭਾਏਰੋਂ

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਵਨ ਸਕਲਾ ਬੀਤਿਆ ਰਹੀ ਮਾਤ ਸਭ ਦਿ
ਰੁਤ ਭਾਦੋਂ ਦੀ ਆਰਹੀ ਸੁਤ ਬੇਟਾ ਚਿਤਲ ਇ

ਛੰਦ—ਵਰਦੇ ਭਾਦੋਂ ਤਾ ਮੈਂ ਲਗਾਵਾਂ। ਯਹ ਘਰ ਬਾਰ ਮੈਂ ਫੂਕ ਜਲਾਵਾਂ। ਬੇਟਾ ਤੁਮ ਬਿਨ ਮੈਂ ਦੁਖ ਪਾਵਾਂ। ਘਰ ਨੂੰ ਛੋੜ ਜੰਗਲ ਵਲ ਜਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਕੁਰਲਾਂਵਦੀ॥ ਜਬ ਤੂੰ ਪੇਟ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਨੌਂ ਦਸ ਮਾਸ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਯਾ। ਜਬ ਤੂੰ ਜੰਮਿਓਂ ਦੁਖ ਵਿਸਰਾਇਆ। ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਂਵਦੀ॥ ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਪਾਲਾਂ। ਜਬ ਤੂੰ ਮੂਤ੍ਰੇਂ ਵਿਚ ਸਜਾਲਾਂ। ਸੁਕੀ ਜਗਾਂ ਤੁਮੇਂ ਸਵਾਲਾਂ ਗਿੱਲੀ ਜਗਾਂ ਸਵਾਂ ਦੁਖ ਜਲਾਂ। ਬਰਸ ਬਤਾਂਵਦੀ॥ ਅਬ ਹੁਨ ਆਪ ਹੋਯੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ। ਦੀਯਾ ਬੇਟਾ ਮੈਨੂੰ ਵਸਾਰ ਖੁਸ਼ੀਨ

ਦੇਖੀ ਮੈਂ ਦਿਨ ਚਾਰ। ਦੁਖ ਦੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਨੂੰ ਸਾਰ। ਹਾੜੇ ਪਾਂਵਦੀ।

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਮਾਤਾ ਜੀਂਦੇ ਤਾਈਂ...ਅੱਸੂ

ਦੋਹਰਾ...ਭਾਦੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਚਲੇ ਅੱਸੂ ਆਇਆ ਧਾਇ
ਰਾਮ ਲਾਲ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਮਹੀਨ ਆਇ

ਛੰਦ--ਅੱਸੂ ਮਾਹ ਵਿਚ ਸਖਤ ਬਲਾਈਆਂ। ਸਾਂਗਾਂ ਨਾਗਾਂ
ਖੂਬ ਚਲਾਈਆਂ। ਫਿਰੀਦਾਂ ਜਗ ਵਿਚ ਸਾਂਪ ਦੋਹਾਈਆਂ।
ਵਾਹ ਵਾਹ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਾਈਆਂ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਜੋ॥ ਨਾਗਾ
ਐਸੇ ਡੰਗ ਚਲਾਏ। ਫੜ ਫੜ ਕਾਲ ਗਰਾਸ ਕਰਾਏ। ਭੈਣ ਭਾਈ
ਸਭ ਦੀਏ ਭੁਲਾਏ। ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮੰਨ ਰਜਾਏ। ਸ਼ਾਹਨ
ਸ਼ਾਹ ਜੋ॥ ਉਸ ਤਸ ਦੀਆ ਸਕਲ ਕਬੀਲਾ। ਸਬ ਮਿਲ
ਪਾਵਨ ਆਨ ਵਸੀਲਾ। ਕਰ ਰਿਹਾ ਰਾਮ ਲਾਲ ਸਬ ਹੀਲਾ।
ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਾਗਜ਼ ਕੀਆ ਨੀਲਾ। ਲਾਲੋ ਦੇਹ ਜੋ॥ ਤਾਂ ਤੇ
ਸਬਰ ਕਰੋ ਤੁਮ ਮਾਈ। ਆਇਆ ਕਾਲ ਨ ਕੋਈ ਹਟਾਈ।
ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈ। ਤੁਮਰੀ ਦੇਵੇ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ
ਕਰੇ ਨਿਗਾਹ ਜੋ॥

ਕੱਤਕ

ਦੋਹਰਾ...ਅਸੂ ਮਾਹ ਜਦੂੰ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਮਾਤਾ ਸਮਝ ਗਯਾਨ
ਕਾਤਕ ਸ਼ਰਦੀ ਆ ਗਈ ਤਦੂੰ ਕਹ ਮਾਤ ਪਛਾਨ

ਛੰਦ...ਕਾਤ੍ਰਕ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਂ। ਐਵੇਂ ਰੋ ਰੋ ਲਵਦਾਵੇਂ
। ਮਰ ਗਏ ਹਥ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂ॥ ਭਾਵੇਂ ਕੋਸ ਜੋਰ
ਲਗਾਵੇਂ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਂਵਦਾ॥ ਮੋਏ ਹੋਏ ਫੇਰ ਮਾਤ ਜੀਆਵਨ
ਰਾਜੇ ਦੌਲਤ ਕਲ ਲੁਟਾਵਨ। ਮਨ ਵਿਚ ਜ਼ਰਾ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ

ਲਾਵਨ।ਜਿਸਬਿਧ ਬਨੇ ਮੋੜ ਘਰ ਲਿਆਵਨ। ਸੁਖਜਗ ਪਾਂਵਦਾ॥ ਤੂੰ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਮਗ਼ਜ਼ ਖਪਾਵੇਂ। ਆਪੇ ਮੌਤ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਲਯਾਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਂ। ਅਬ ਹੁਣ ਮਰਨ ਲਗਾ ਪਛਤਾਵੇਂ ਸਚ ਬਤਾਂਵਦਾ॥ ਜਬ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬਲਵਾਇਆ ਤੂੰ ਨਾਉ ਸਵਕਤ ਪਛਤਾਇਆ। ਸਚ ਯਹ ਰਾਮ ਲਾਲ ਬਤਲਾਯਾ। ਤੀਰ ਕਮਾਨੋਂ ਜਦੋਂ ਚਲਾਯਾ। ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ॥

ਉਤਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਨੂੰ...ਮੱਘਰ

ਦੋਹਰਾ...ਕੱਤਕ ਜਬ ਸੀ ਬੀਤਿਆ ਆਇਆ ਮੰਘਰ ਮਾਸ
ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੇ ਬਾਲ ਕੋ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਇ ਉਦਾਸ

ਛੰਦ...ਬੇਟਾ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝ ਅਯਾਨਾ। ਭਜਿਆ ਪੰਡਿਤ ਪਾਸ ਪੜ੍ਹਾਨਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਇ ਧਮਕਾਨਾ। ਤੂੰ ਨਉ ਸਦਾ ਹੁਕਮ ਠਾਮਾਨਾ। ਹੋਇ ਲਚਾਰ ਮੈਂ॥ ਜਾਨਾ ਜੇਕਰ ਪਵੇ ਖਵਾਰੀ ਕਯੂੰ ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰੀ। ਘਰ ਵਿਚ ਰਖਦੀ ਹੋ ਬਲਹਾਰੀ। ਵਾਰਾ ਜਾਨ ਮੈਂ ਤੁਮ ਪਰ ਭਾਰੀ। ਹਾਂ ਗ਼ਮਖ਼ਾਰ ਮੈਂ॥ ਅਬ ਹੁਣ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹਥ ਆਵੇ। ਤੇਰਾ ਮਰਨ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵੇ। ਸਭ ਜਗ ਸੁੰਵਾਨ ਜ਼ਰੀ ਆਵੇ। ਕੋਹੜਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਮਿਟਾਵੇ ਕਰਾਂ ਪੁਕਾਰ ਮੈਂ॥ ਕਹਿੰਦਾ ਰਾਮ ਲਾਲ ਸੁਨ ਪਿਆਰੀ। ਜਗ ਵਿਚ ਪੁਤ੍ਰ ਮੋਇਆ ਜਿਸ ਕਾਰੀ। ਹੋਵਨ ਛੇਕ ਕਲੇਜੇ ਭਾਰੀ। ਲਗਦੇ ਤੀਰ ਗ਼ਮਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ। ਹੋਈ ਬੀਮਾਰ ਮੈਂ॥

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ...ਪੋਹ

ਦੋਹਰਾ...ਮਘਰ ਗਯਾ ਉਦਾਸ ਹੋ ਪੋਹ ਪਿਯਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

ਬਚਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦਸੁਨਾਂਵਦਾ ਛੋੜ ਜਗਤ ਕੀ ਆਸ ਛੰਦ... ਪੋਹ ਵਿਚ ਪਾਲੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਵਨਹੋਇਆ ਕਾਲਜੀ ਰਾਜਾਰਾਵਨ। ਜਿਸਦੀਦੇਵਤੇਟਹਲਕਮਾਵਨ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਚਾਰੋ ਬੇਦਸੁਨਾਵਨ। ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਂਵਦੇ॥ ਧਨਹੇ ਮੋਰਧਜਔਰ ਰਾਨੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ। ਦੀਨ ਚੀਰਨਾ ਨੀਰਵਹਾਨੀ।ਰਹੇਗੀਜਗਵਿਚਤਿਨਾਕਹਾਨੀ।ਰਾਮਨੂੰਧਜਵ ਦੇ॥ਜਬ ਉਨ ਰਾਮ ਚਰਨ ਚਿਤ ਲਾਇਆ। ਬੇਟਾ ਚੀਰ ਕੇ ਸ਼ੇਰਖਿਲਾਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਸਾਧੂ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇਆ। ਮੈਂ ਪਰਸੰਨਹਾਂ ਤੁਮਪਰਰਾਯਾ।ਬਾਲ ਜੇ ਆਂਵਦੇ॥ਕਹਿੰਦਾਰਾਮ ਲਾਲਸੁਨ ਮਾਤਾ। ਤੂੰਭੀਸਮਝ ਰਖੋਂ ਮਨ ਗਯਾਤਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਮਰਿਖਵਿਖਯਾਤਾਂ। ਦੁਸ਼ਮਨਕੌਨ ਕਰੇ ਜ ਘਾਤਾ। ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਖ ਪਾਂਵਦੇ॥

ਉਤਰ ਮ ਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਤਾਈਂ...ਮਾਂਘ ਦੋਹਰਾ...ਫੇਰਾ ਪੋਹ ਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਮਾਂਘ ਹੋਇਆ ਹੁਸ਼ਿਆਰ

ਜੇਕਰਤੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੁਨੋ ਬਾਤ ਦਿਲ ਧਾਰ

ਛੰਦ...ਰੜਦੇਮਾਂਘ ਮਾਈ ਤਬ ਬੋਲੀ। ਸਿਮਰੀ ਰਾਮਮਨੋਂ ਨਾ ਡੋਲੀਂ। ਮਰਨਾ ਏਕ ਵਾਰ ਜਗਘੋਲੀ। ਲਿਖਿਆਲੇਖ ਪਾਯਾਮੈਨੇਝੋਲੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਧਾਰਕੇ॥ ਬੱਤੀਧਾਰਾਂ ਬਖਸ਼ੀਆਂ ਤੇਨੂੰ। ਤੂੰ ਭੀਸੌਂਪ ਰਬਨੂੰ ਮੈਨੂੰ। ਜੇਹੜਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਤੈਨੂੰ। ਹੁਨਮੈਂ ਕੂਕਸੁਨਾਵਾਂ ਕੈਨੂੰ। ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਕੇ। ਅਬ ਹੁਨ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਰਖਵਾਰਾ ਭਗਤਾਂ ਹੇਤ ਧਰੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਰਾਖੇ

ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਧਾਰਾ। ਮੈਂਹੀਸ਼ਰਮਰਖੇਕਰਤਾਰਾ। ਕਹਾਂ ਉਧਾਰ ਕੇ॥ ਕਹਿੰਦਾ ਰਾਮਲਾਲ ਸਚ ਜਾਨ। ਜੇਕਰ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਨ॥ ਤੈਨੂੰਰਖਲੇਵੇ ਭਗਵਾਨ। ਵਾਰਤਿਸਪਰ ਨੈਨਪ੍ਰਾਨ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕੇ॥

ਫਾਗਨ

ਦੋਹਰਾ...ਮਾਘਮਹੀਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਆਯਾ ਫਾਗਨ ਮਾਸ
ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਿਰ ਹਰਦੀਕਰੇ ਅਰਦਾਸ

ਛੰਦ...ਫਾਗਨ ਫੇਰ ਸੁਨੋ ਇਕ ਜਾਰੀ॥ ਰੋਵੇਭਗਤਕੀਮਾਤ ਪਿਆਰੀ॥ ਹਰਵਲਧਰਧਾਧਿਧਨਵਿਚਾਰੀ॥ਕਹਿੰਦੀਸੁਨ ਲੈਅਰਜਹਮਾਰੀ॥ ਬਾਲ ਬਚਾਵਨਾ॥ਜਰੂੰਕਰਹਰਨੀਕਰੀ ਪੁਕਾਰੀ॥ ਜਬਸੈਵਰਨਲਗਾਛੰਦਵਾਰੀ॥ਅਗਨੀਏਕਦਸ਼ਾ ਓਸਜਾਰੀ॥ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਵਹੈਸੁਵਨਖਿਲਾਰੀ॥ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵਨਾ॥ ਬਾਵਰਤੀਜੇ ਓਸ ਖਿਲਾਰੀ॥ ਚੌਥੀਤਰਫ਼ ਖੜਾਅਸ਼ਕਾਰੀ॥ ਵਿਚ ਹਰਨੀ ਖੜ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਹਰਦਮ ਹਰ ਹਰਕਰੇਪੁਕਾਰੀ॥ਜਿਸ ਹਰ ਧਯਾਵਨ॥ ਆਈਪਵਨ ਅਗਨ ਓਡਜਾਵੇ॥ ਬਾਵਰ ਅਗਨੀਨਾਲ ਜਲਾਵੇ॥ ਨਿਕ-ਲਿਆ ਸਰਪ ਜੋ ਡੰਗ ਚਲਾਵੇ॥ ਪਲ ਵਿਚ ਫਾਂਦਕਧਰਣ ਗਿਰਾਵੇ॥ ਫਾਂਦਕ ਮਾਰਨਾ॥

ਦੋਹਰਾ

ਹਰਨੀ ਜਰੂੰ ਕਰ ਰਾਖਲੀ ਸੁਨੋ ਅਰਜ ਮਹਾਰਾਜ
ਤਰੂੰਕਰ ਭਗਤ ਬਚਾਵੀਓ ਦੇਖੇ ਸਕਲ ਸਮਾਜ

ਕੁੰਡਲੀ...ਫਾਗਨ ਵਿਦਿਆ ਹ ਚਲੇ ਰਾਣੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ
ਤੇਰੇ ਬਾਝੋਂ ਹੋਰ ਨ ਭਰਤ ਬੀਰ ਰਖਵਾਰ
ਭਰਤ ਬੀਰ ਰਖਵਾਰ ਅਰਜ ਸੁਨਲੋ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਕਰੋ ਭਗਤ ਕਾ ਕਾਮ ਸੁਨੋ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ
ਬਚਨ ਕਵਿ

ਦੋਹਰਾ...ਤਹੀ ਮਾਤ ਸਮਝਾ ਜਬ ਆਇ ਗਏ ਫਿਰ ਭ੍ਰਾਤ
ਬਾਤਾਂ ਕਰਨ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸੋਂ ਮਨਮੇਂ ਬਹੁ ਪਛਤਾਤ
ਉਤਰ ਭਾਈਆਂ ਸੋਮਵਾਰ

ਸੋਮਵਾਰ ਸੁਨਕੇ ਇਕ ਅਰਜ ਸਾਡੀ ਫੇਰ ਅਪਨਾ ਅਕਲ ਦੌੜ ਵੀਰਾ ॥ ਭਾਈਆਂ ਬਾਝਨਾ ਸੋਂਦੀਆਂ ਮਜਲਸਾਂ ਨੀ ਸਾਥੋਂ ਮੂਲ ਨ ਮੂੰਹ ਮੂੜਾ ਵੀਰਾ ॥ ਕੰਡਾਂ ਨੰਗੀਆਂ ਹੋਨ ਜਾਂ ਭਾਈ ਮਰਸਨ ਤਾਂਤੇ ਜੋੜੀ ਨ ਮੂਲ ਤੋੜਾ ਵੀਰਾ ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਅਕੱਲਿਆਂ ਦੇਖ ਦੁਸ਼ਮਨ ਧੌਸਾ ਮਾਰ ਕੇ ਕਰਨ ਚੜਾ ਵੀਰਾ ॥

ਮੰਗਲ ਵਾਰ

ਮੰਗਲਵਾਰ ਨ ਮੰਗਲ ਤੂੰ ਕਰ ਵੀਰਾ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਉਜਾੜ ਜਹਾਨ ਭਾਈ। ਭਨੀ ਬਾਹਾਂ ਨਾ ਬਾਹਾਂ ਤੂ ਬਨੀ ਸਾਡੀ ਲਗੇ ਤੀਰ ਤੇਰਾ ਵਿਚ ਜਾਨ ਭਾਈ ॥ ਰੁਖ ਭਲਾ ਅਕੱਲਾ ਨਾ ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਆਵੇ ਵਾਸ ਬ ਪਤ ਡੋਲਾਨ ਭਾਈ ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਕਮਾਲ ਬਿਹਾਲ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੇ ਵੀਰ ਪਧਾਰੇ ਮਰ ਜਾਨ ਭਾਈ ॥

ਬੁਧ ਵਾਰ

ਸੁਧ ਬੁਧ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨਾਲ ਦਿਲਦੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੇਂ

ਦਲਗੀਰ ਪਧਾਰੇ॥ਬਨੇ ਭੀੜ ਜਬ ਵੀਰ ਤਬ ਯਾਦ ਆਵਨ ਤੀਰ ਜਾਨ ਕਲਜਤਾ ਚੀਰ ਪਧਾਰੇ॥ਟੁੱਟਜਾਣਗੁਮਾਤੇਮਾਨ ਸਾਰਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਸੋਂਹਨੇਸਾਡੇਵੀਰ ਪਧਾਰ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਨੂੰ ਪੁਛ ਲੈ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਜਿਸਨੂੰਗਮਾਨੇ ਕੀਯਾਜਹੀਰ ਪਧਾਰੇ॥

ਵੀਰਵਾਰ

ਵੀਰ ਵਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਸਬ ਨਸ ਜਾਵਨ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਤ ਨ ਵਾਤਪਛਾਨਭਾਈ॥ ਮਾਈ ਬਾਪ ਜਾਇ ਨਹੀਂ ਹਥ ਆਵਨ ਭਾਵੇਂ ਦਮ ਭੀ ਸਭਲੁਟਾਭਾਈ॥ ਦੁਸ਼ਮਨਦੇਖਅੱਕਲਿਆਂ ਦਾ ਆਵਣ ਘੋੜੇ ਚਾਰ ਚਫੇਰੇ ਘੁਮਾਨਭਾਈ॥ ਰਾਮਲਾਲਤੂੰ ਸਮਝ ਸਰਦਾਰਵੀਰਾ ਤੇਰੇ ਜੇਡ ਨਾਕੋਈਬੁਧਵਾਨ ਭਾਈ॥

ਉਤਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ

ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸੁਨੋ ਤੁਸਾਂਵੀਰਪਧਾਰੇ ਲਿਖੇ ਲੇਖ ਨਾ ਮਿਟਨ ਕਰਤਾਰ ਦੇਨੀ॥ ਹੋਨੀ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਂਵਦੀ ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਬਡੇ ਬਡੇ ਦਾਨਾਪੁਕਾਰਦਨੀ॥ ਕਰੋ ਮੋਆਫਜੋਹੋਈਤਕਸੀਰ ਮੈਥੋਂ ਹੋਕ ਐਬਜਾਹੇ ਗੁਨਹਗਾਰ ਦੇਨੀ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਸੌਂਪੇ ਤੁਸੀਂ ਰਬ ਨੂੰ ਜੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਦੇਨੀ॥

ਛਨੀਵਾਰ ਮੇਰਾ ਰਵਵਾਰ ਈਸ਼ਰ ਤਾਂਤੇ ਜਾਪਕਰਸਾਂ ਨਰੰ-ਕਾਰਦਾਮੈਂ॥ ਜੇਕਰ ਮਰ ਜਾਨਾ ਸੁਨੋ ਵੀਰਸਾਰੇਭਾਨਾ ਮਨ ਲੀਆਪਰਵਰਦਗਾਰਦਾਮੈਂ॥ ਤੁਸਾਂਮਾਂਓਨੂੰਰੁਦਨਨਕਰਨਾਦੇ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਯਾ ਨਾ ਹਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮੈਂ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ

ਸਿਮਰੋ ਤੁਮ ਆਪ ਈਸ਼ੁਰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਹਾਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਦਾ ਮੈਂ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਐਤਵਾਰ

ਐਤਵਾਰ ਭਾਈ ਵਾਹਲਾ ਰਹੇ ਭਾਈ ਮੰਨਦਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੌਰ ਪਧਾਰੇ॥ ਕਰਨ ਰਬ ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀਂ ਕੋਈ ਔਰ ਪਧਾਰੇ॥ ਸਤੇ ਭਾਈ ਦਾ ਵਾਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵਿੰਗਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਫਰਯਾਦ ਦੀ ਠੌਰ ਪਧਾਰੇ॥ ਰਾਮਲਾਲ ਦੀ ਸੁਨੀ ਫਰਯਾਦ ਸਾਂਈ ਜੇ ਕਰ ਅਰਜ਼ ਉਤੇ ਕਰੇਂ ਗੌਰ ਪਧਾਰੇ॥

ਉਤਰ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਦਾ ਸਬ ਸੇਂ

ਦੋਹਰਾ...ਰਹੇ ਭ੍ਰਾਤ ਸਮਝਾ ਜਬ ਸੁਨੀ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਬਾਤ
ਬਾਧੋਂ ਥੰਮ ਸੇ ਬਾਲ ਯਹ ਦੀਯੋ ਹੁਕਮ ਵਿਖਯਾਤ

ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਅਗੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ

ਸਵੈਯਾ

ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਅਬ ਆਨ ਪਰੀ ਬਿਪਤਾ ਮੋਹੇ ਭਾਰੀ
ਜਬ ਦੇਵਨ ਕੋ ਬਹੁ ਸ਼ੋਕ ਹੁਆ ਤਬ ਆਪ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰੀ
ਰਾਵਨ ਕੋ ਤਬ ਮਾਰ ਦੀਯੋ ਫਿਰ ਦੇਵਨ ਕੀ ਬੰਦ ਸਾਰ ਨਿਕਾਰੀ
ਰਾਮਕੋ ਲਾਲ ਕਰੇ ਬੇਨਤੀ ਅਬ ਕੀਜ ਦਯਾ ਨਸਹਾਇ ਹਮਾਰੀ

ਦੋਹਰਾ...ਰਾਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਆਖਯੋ ਬਾਂਹ ਹੁਲਾਰ
ਤੱਤੇ ਥਮ ਪਰ ਆ ਗਏ ਕੀੜੀ ਰੂਪ ਕੋ ਧਾਰ

ਬਚਨ ਕਵਿ

ਦੋਹਰਾ...ਦੇਖੀ ਕੀੜੀ ਭਗਤ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਇ
ਭਗਤ ਥਮ ਸੰਗ ਬਾਂਧਿਆ ਆਪ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਆਇ

ਅਵਤਾਰਨਰਸਿੰਘਰੂਪ

ਕਬਿਤ...ਹੋਯੋ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ ਸਬ ਹੋਯੋ ਧੁੰਧਕਾਰ ਜਾਪੇ ਦਿਨ ਹੋਨ ਰਾਤਐਸੇ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ ਕੇ॥ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਬਨਆਏਨੀਮੁਰਾਰ ਸੁਨੀ ਭਗਤਕੀਪੁਕਾਰਦੈਂਤਮਾਰੇ ਫਟਕਾਰ ਕੇ॥ ਅਗਾਸ਼ਰ ਜੀਕਾ ਧਾਰ ਪੀਛਾਆਦਮੀਸੰਘਾਰ ਮਾਰੀਊਚੀਕਲਕਾਰ ਐਸਾ ਰੂਪ ਆਇ ਧਾਰ ਕੇ॥ ਬਾਤਕਹੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਬਾਤ ਪੂਛਨ ਗੋਪਾਲਸੁਨ ਰਾਜਾ ਕੰਨ ਨਾਲ ਮੇਰੀਬਾਤ ਦਿਲ ਧਾਰਕੇ॥

ਉਤਰ ਨਰਸਿੰਘ ਦਾ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਕ

ਦੋਹਰਾ...ਵਰ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਜੋ ਕਹਾ ਸੀਪੂਰਾਉਸਕੋ ਜਾਣ
ਵਰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਿਵਾਂ ਕਾ ਕਢਾਂਤੁਮਰੇ ਪਰਾਨ

ਬਾਂਨ ਬੰਦੂਕ ਕਟਾਰ ਨਹੀਂ ਨਾਲਿ ਸੂਰਜਰਾਤਨਹੀਂਅਬਕੋਈ ਸਾਂਪ ਨਾਸ਼ੇਰਮਨੁਖਕੋਈਵਿਖਔਰਚਲੀਤਲਵਾਰਅਬਕੋਈ ਭੂਪਪਰਯੋਨਅਕਾਸ਼ਜੁਕੂਦੋਅਬਬਾਤ ਕਹੋ ਜਿਸਕਾਸ਼ਕਹੋਈ ਕਹੋਹਰਨਾਕਸ਼ਹੈਂਤੂੰਅਪਾਰ ਮਹਾਰਾਜਕਾਪਾਰਨਾਪਾਵਤਕੋਈ

ਬਰਨ ਕਵਿ

ਦੋਹਰਾ...ਨਖਸੋਂ ਓਦਰਬਡਾਰਦੋ ਮਿਟੀ ਜਗਤ ਕੀ ਰਾੜ
ਭਗਤ ਕੰਠ ਸੋਂ ਲਾਂਵਦੇ ਥਮ ਦੀਦਾ ਜਿਸਫਾੜ

ਕਬਿਤ॥ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਲਾਗਾ ਚਰਨ ਦੇਨਾਲ 'ਕਹਿੰਦਾ

ਸੁਣੋ ਨੰਦਲਾਲ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨਿਸਤਾਰਨਾ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਬਲ ਕਾਰੀ ਜਿਸ ਕੀਆ ਤਪ ਭਾਰੀ ਕਰੋ ਮੁਕਤੀ ਮੁਰਾਰੀ ਏਹਦਾ ਜਨਮ ਸੰਵਾਰਨਾ॥ ਸੁਨ ਬਚਨ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਏਹਦੀ ਰਲੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਤੇਰ ਕਾਜ ਮੈਂ ਸੰਵਾਰਨ ॥ ਰਾਮ ਲਾਲ ਤਬ ਆਨ ਚੜ੍ਹੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿਬਾਨ ਲਾਕੇ ਫੂਲ ਵਰਖਾਨ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਸੁਰ ਪੁਕਾਰਨਾ ॥

ਦੋਹਰਾ--ਰੂਪ ਦੇਖ ਲਖਮੀ ਡਰੀ ਸੁਨੋ ਬਚਨ ਮਹਾਰਾਜ
ਰੂਪ ਤਜੋ ਤੁਮ ਨਾਥ ਜੀ ਭਗਤ ਸਵਾਰੇ ਕਾਜ

ਦੋਹਰਾ--ਰੂਪ ਤਜਾ ਬ੍ਰਿਜ ਨਾਥ ਨੇ ਕੀਆ ਭਗਤ ਕਾ ਕਾਮ
ਦੁਸ਼ਟ ਬਡਾਰਨ ਦੁਖ ਹਰਨ ਧਨ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ

ਚੌਪਈ--ਤਤੇ ਅਵਸਰ ਸਵਰਾਜ ਫੂਲ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਵਸਾਏ
ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਏ ਸਬ ਦੇਵ ਘਰੋਂ ਮੇਂ ਮੰਗਲ ਗਾਏ
ਚੜ੍ਹ ਬਬਾਨ ਪਰ ਆਨ ਗਗਨ ਮਧ ਸੋਭਾ ਸੋ ਪਾਏ
ਰਾਮ ਲਾਲ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰੇ ਦੁਖ ਤਪਤ ਮਿਟਾਏ

ਸਵੈਯਾ

ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਰਾਚ ਦਦਯੋ ਤਬ ਜਾਹਰ ਨਾ ਕਬ ਕੋ ਸਸਕਾਰਾ
ਤਬ ਦੇਵ ਗਏ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਤਬ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਕੁੰਠ ਸੁਧਾਰਾ
ਤਬ ਮਾਤ ਮਿਲੀ ਪੁਤ ਸੋਹਸ ਕੇ ਸੁਖ ਆਨ ਮਿਲੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਸਧਾਰਾ
ਰਾਮ ਕੋ ਲਾਲ ਕਹੇ ਸਬ ਸੋਂ ਬੋਲ ਰਾਮਹੀ ਰਾਮ ਸਦਾ ਜੈਕਾਰਾ

ਬੇਨਤੀ ਕਵੀਸ਼ਰ ਕੀ

ਚੌਪਈ

ਰਾਮਭਜੇਤਾਂਤ ਸਬਕੋਈ ॥ ਕਾਲ ਤ੍ਰਾਸ ਕੋਈ ਨਿਕਟਨ ਹੋਈ ॥
ਜਪਲੈ ਰਾਮਨਾਮ ਸਬ ਚਿਤਲਾਈ ॥ ਜੋਹਰ ਮੇਲ ਦੇਵੇ ਸੁਖਦਾਈ
ਤਿਸ ਬਿਨ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਟਿਕਾਨਾ ॥ ਸਬ ਕੁਛ ਕਰਤੇ ਉਸ ਕਾ ਭਾਨਾ
ਜ ਚਾਹੇ ਤੇ ਮਾਰ ਜੁਆਲੇ ॥ ਕੈਦੀ ਕੈਦੋਂ ਤੁਰਤ ਨਕਾਲੇ
ਇਕ ਛਿਨ ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਬਨਾਵੇ ॥ ਪਲ ਵਿਚ ਰੰਕਾਂ ਤਖਤ ਬਹਾਵੇ
ਮੁਕਤ ਦੇਵੇ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ॥ ਦੁਖ ਪਾਪ ਸਬ ਉਸਦੇ ਹਰਤਾ
ਰੰਕਾ ਬੰਕਾ ਸਧਨ ਕਸਾਈ ॥ ਪਲ ਵਿਚ ਤਾਰੇ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ
ਗੌਤਮ ਨਾਰ ਅਹਿਲਾ ਤਾਰੀ ॥ ਨਰਸੀ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਹੁੰਡੀ ਤਾਰੀ
ਪੀਪਾ ਗਨਕਾ ਧੰਨਾ ਸੇਵਨ ॥ ਜਿਨਾਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਸੁਖਾ ਜੇਵਨ
ਸੈਨਾ ਬਾਲਮੀਕ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ਅਜਾਮਲ ਔਰ ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰ
ਹਰਨੀ ਕੀ ਜਿਸ ਬੰਧ ਛੁਡਾਈ ॥ ਨਾਮੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਗੌ ਜਵਾਈ
ਔਰ ਜੋ ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ਜੇਤੇ ॥ ਸੋ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨਾ ਆਵਨ ਕੇਤੇ
ਭਗਤਨ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਯਾਲਾ ॥ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਕਾਟੇ ਜੰਜਾਲਾ
ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਾਮ ਜਪਾਂ ਮਨ ਲਾਇ ॥ ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਆਪ ਰਘੁਰਾਇ
ਮੇਰਾ ਕਾਜ ਆਪ ਸਵਾਰੇ ॥ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੁਸਟ ਦੂਰ ਕਰ ਡਾਰੇ ॥
ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਮਹਾਰਾ ॥ ਔਘਨ ਮੇਟ ਕਰੋ ਨਿਸਤਾਰਾ
ਬੁਰੇ ਖਿਯਾਲ ਸਭ ਆਪ ਮਿਟਾਓ ॥ ਰਾਹ ਰਾਸਤ ਪਰ ਮੁਝੇ ਚਲਾਓ
ਹੋਵਨ ਦੂਰ ਸਭੀ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਮੈਂ ਗੁਨ ਗਾਵਾਂ ਤੇਰੇ
ਅਬ ਕੱਲ ਕਲੂ ਕਾਲ ਜਗ ਛਾਯਾ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਯਾ
ਤੌ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਿਰਦ ਪਛਾਨੋ ॥ ਮਾਰੋ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਮ ਜਨ ਜਾਨੋ
ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੂਰ ਕਰੋ ਨਿਤ ਭਾਲਾ ॥ ਭਗਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਦੀਨ ਦਯਾਲਾ

ਰਾਮਲੀਲਾ ਯਹ ਆਖ ਸੁਨਾਵੈ॥ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕ ਤ੍ਰਿਪਤ ਮਿਟਾਵੈ

ਦੋਹਰਾ--ਲੀਲਾ ਹੋਈ ਤਿਆਰ ਅਬ ਸੁਨੋ ਸੰਤ ਚਿਤ ਲਾਇ॥

ਮਨ ਵਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵੀ ਸੁਨੇ ਜੋ ਉਸ ਸਬ ਆਇ

ਕਾਲ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟ ਜਾਏਂਗੇ ਜੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰੀ ਰਾਮ

ਲੀਲ ਵਿਚ ਮੈਹਮਾ ਕਹਾਂ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਨਦੋਂ ਸੰਨਤ ਜਨ ਲੀਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥

ਭੂਲ ਚੂਕ ਸਭ ਬਖਸ਼ੀਯੋ ਤੁਮ ਸਬ ਬਖਸ਼ਨ ਹਾਰ॥

ਮੈਂ ਐਵਾਨ ਨਹੀਂ ਮਤ ਕੋਈ ਪੈ ਗਿਆਏਸ ਖਯਾਲ॥

ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦੀਆ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਯਾਲ

ਸਮਾਪਤੀ ਲੀਲਾ

ਚੌਪਈ:--ਮਾਘ ਮਹੀਨਾ ਨਾਵੀਂ ਜਾਨੋ। ਸੰਮਤ ਉਨੀ ਸੌ ਪਛਾਨੋ
ਗੁਜ਼ਰੇ ਸਾਲ ਪੰਜਾਹ ਕਾ ਤਿਸ ਪਰ। ਪੂਰੀ ਲੀਲਾ ਹੋਈ ਜਿਸ ਪਰ
ਮੰਗਲ ਕਸਬ ਲਾਵਨ ਭਾਈ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਪਟਵਾਰ ਮੈਂ ਪਾਈ
ਮੁਰੀਦਕੇ ਕੋਲ ਸ੍ਰੈ ਬਨ ਪਧਾਰੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਮਸ਼੍ਰਕ ਡੇਕ ਕਨਾਰੇ
ਚਵੀ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਪਛਾਨੋ। ਕਲਨ ਜਾਤ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਜਾਨੋ
ਅਸਲ ਗ੍ਰਾਮ ਸੇਤੋ ਰਾਂਵਾਲਾ। ਜਿਨ ਕਾ ਜਿਲ੍ਹਾ ਹੈ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ
ਜਾਨ ਬਮਗ਼ਰਬ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਪਜਾਰੇ। ਮਜਾਨੋਂ ਚਾਰ ਕੋਸ ਵਿਸਤਾਰੇ
ਰਾਮ ਨਗਰ ਕੀ ਸੜਕ ਪੇਆਵੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਉਸ ਨਗਰ ਬਸਾਵੇ
ਮੈ ਭੀ ਨੌਕਰੀ ਕਾਰਨ ਆਯਾ। ਇਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ॥
ਰਘੁਬਰ ਰਾਮ ਸੰਗ ਰਖਵਾਰਾ। ਜਿਸਕਾ ਹਰਦਮ ਮੁਝੇ ਸਹਾਰਾ

ਸਮਾਪਤ ਹੂਈ

ਸੰਮਤ ੧੯੬੬ ਸਨ ੧੯੧੦

MGIPAL—307 P. & T./77—6-10-77—5,00,000 Pads.